Prijs 10 Cts. **Zaterdag 29 Maart 1941.**
4e Jaargang Nr. 86.

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

Nadruk toegestaan, mits met volledige bronvermelding.

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en A. v. d. OORD
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85; AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland: ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 10 cents. — Advertentietarieven op aanvraag Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

Wij wachten op de Schoonmaak.

Zekere menschen leuren nog heimelijk met ideeën van persoonlijkheid, vrijheid en veelzijdigheid, terwijl zij usurpatie der persoonlijkheid, hyper-individualisme, misbruik der vrijheid en eenzijdigheid nastreven.

In de plaats der politiek was reeds lang het partij-gedoe getreden. Op de scholen is officieel de politiek verboden, maar woekert thans het partijgedoe in optima forma, terwijl men er vroeger voor politiek tamelijk onverschillig was. De leerkrachten verstaan onder politiek anti-orangisme. Oranjegeest wordt echter oogluikend geduld, zelfs bevorderd. Het parool der bestuurders is: alles is geoorloofd, als ik maar niet gegrepen word (in het Oranje-hotel kom, zooals zij het zelf noemen).

Voor de radio spreken de Linthorst Homans. De reactieredacties der oude pers teren voort op den ouden kruideniersgeest en zij juichen het kapitaal toe. In geraffineerdheid en geniepigheid wedijveren zij blijkbaar met elkaar. De arbeidsdienst zal een kweekplaats van défaitisme worden, dat in communisme zal omslaan, zoodra Duitschland en Engeland beide zouden verliezen en men den Rus een kans toedicht. Dat dit alles nimmer zal gebeuren, doet aan den feitelijken geest niets af. Zoo weert men de politiek, om het partij-gedoe bot te vieren.

Dat aldus zooveel van het oude blijft, komt doordat de ouden blijven. Wat was de groote fout van de soc.-dem. republiek van het Tweede Rijk? Dat de oude ambtenaren goeddeels op hun posten bleven: de diplomaten, de exkeizerlijke officieren, die in de Rijksweer kwamen, zooals bij ons de oude officieren in den Arbeidsdienst; de oude leerkrachten, die in de klas de ellende van het toenmaals tegenover de glorie van het oude regiem stelden.

Ook hier staan de ouden nog voor de klas. En welk een ouden! Het is de zuiverste trias, maar ook het zuiverste vriendjes-gedoe, de zuiverste oude democratie, waaronder zelfs nog veel communisme loopt, anarchisme, nihilisme. De bende van den Zwarten Paus krijgt met ingang van 1

Maart een deel van het „slijk der aarde" minder, maar zij zal wel in haar doortraptheid wegen vinden om practisch geen schade te lijden. Zoolang zij nog maar voor de klas staat, is practisch niet veel verloren. Met enkele veeren zijn zij de vele vossenstreken nog niet kwijt. Wat zullen zij bedektelijk gaan jammeren in hun uniebladen over de „kerkvervolging", die al begonnen is (sic!), wel verzwijgend, dat het hier doodeenvoudig een begin van opruiming van een rotten, onsocialen toestand betreft, die bestond in het misbruiken van God als een geldezeltje, waarbij de „verdoemde leeken" het toekijken hadden. Er zijn ook maatregelen aangekondigd om het sociale lot van een aantal bevoegde leerkrachten te verbeteren. Waarom niet van alle? Gaat het niet direct? Och kom, dit mag geen probleem zijn! Het recht is eenvoudig; de weg ernaar nog eenvoudiger. Laten inspecteurs al hun directeuren van scholen eens verzoeken opgave te verstrekken van die leeraren, die

twee of meer betrekkingen bekleeden. Dan zal men in Nederland met verbazing constateeren, dat een overgroot aantal leeraren genoeg verdient om drie huisgezinnen te onderhouden — terwijl zij er nauwelijks één hebben — en dat anderen daarentegen niet genoeg voor één huishouden trekken. Laat men dan verder eens nagaan in welke relaties: van familie- of commercieelen of anderen aard, deze cumulanten tot elkander staan, dan zal men ontdekken, dat wij zeer juist boven van een vriendjespolitiek, van nepotisme hebben gesproken.

De bewusten zullen wel weer de schuld op een of ander systeem trachten te werpen, zooals de crisisveroorzakers en -handhavers de schuld aan de crisis gaven. En de ouden zullen hen gelooven. Zij spreken van moeilijkheden, van problemen en rooken en drinken ondertusschen, ontduiken wetten en trekken salarissen. Maar met de nieuwen zal het nieuwe komen. Dan zal het niet meer mogelijk zijn, dat men tegelijkertijd leeraar aan een dagschool en directeur van een avondschool zijn kan. Ook niet dat men als inspecteur zijn neven tot directeurs weet benoemd te krijgen, allicht een handje geholpen door de prieure van het invloedrijk nonnenklooster.

De weg naar het ware recht is een zeer eenvoudige en loopt niet langs heiligenhuisjes. Hij kan met een beetje goeden wil gevonden worden.

Er is ook nog een plaats langs dien weg voor de zwartjes in al hun schakeeringen, maar niet voor de reactie en voor het nepotisme.

Een grondige opruiming onder openbare ambten is noodzakelijk, wil de nieuwe tijd zijn intrede kunnen doen.

DE LES VAN DEN RIJKSCOMMISSARIS

De commentaren van de persorganen der oude machten bij de jongste rede van den Heer Rijkscommissaris zijn de commentaren van de ridders der droevige figuur. Zij trachten de woorden van den eersten Duitscher hier te lande zoo onduitsch mogelijk uit te leggen. In hun „diepgeloovige weerbarstigheid" gaan zij zoo ver als in de gegeven omstandigheden maar kan. In de kunst van onvolksche camouflage hebben de herauten van het stervend oude het ver gebracht. Zij praten zooveel mogelijk om de quintessens der rede heen, brengen echter nevenzaken naar voren, omdat in dezen nog wel iets van een oud geluid te vernemen is, al is het dan nog zoo weinig. Zulke zaken drukken zij dan gaarne vetjes.

Zij draaien hun lezers een rad voor de oogen. De rede is als een park, waar zij niet binnengaan. Zij blijven er omheen draaien. De rede is als een rake sabelhouw op den ouden geest, waarvan de klank is: **Hitler is de Führer van alle Germanen.** Voor dezen klank zijn hun ooren doof. Deze houw is de doodslag aan alle separatisme, dat buiten de Germaansche bloed- en volksgemeenschap van het Groot-Duitsche Rijk in stomme afhankelijkheid van eeuwenoude vijanden wil blijven voortvegeteeren en zulk bestaan dan „vrijheid" noemen. De geschiedenis leert echter, dat buiten deze gemeenschap voor geen Germaanschen stam ooit ware vrijheid heeft bestaan, maar wel serviliteit in den een of anderen vorm.

De Rijkscommissaris heeft den levensweg gewezen aan hen, die binnen het organische, volksche verband van Germanen hun eigen aard willen verwezenlijken. Die aard zal evenmin in de knel komen als de vrijheid. De rede is een les in geschiedenis en economie, in politiek en volkenkunde, in waar socialisme. De broekjes van het oude bewind hadden deze les hard noodig. Hopenlijk ontunièn zij zich zelf, **opdat zij niet ontunied behoeven te worden. Hun verjoodschte kranten hooren thuis op de joodsche luizenmarkt.** Onder de jeugd verspreiden zij een fransch lied, een mislukte navolging van de Marseillaise, waarin zij verklaren, dat het bloed der martelaren der arena's nog in hun aderen stroomt. Maar van het Germaansch bloed willen zij niets weten. Den mond vol hebbend van eigen aard, miskennen zij zelf aldus in de eerste plaats dien aard. Liet men catacomben en arena's bouwen voor dit verpolitiekte onderwijs, dat heet zonder politiek te zijn, dan had het zijn verdiende loon.

De Rijkscommissaris leerde hun, dat het vooral weer de joden waren, die zoowel de recente relletjes als den oorlog zelf verwekt hebben. De joden zijn onverzoenlijke tegenstanders; zij zijn geen bestanddeel van het Nederlandsche volk, dat immers naar den bloede met de Duitschers verwant is en door zijn oude raseigenschappen in staat is tot een „**steeds nauwere** gemeenschap met de Duitschers te komen." **Aan den stilstand en de zelfvoldaanheid, aan de** heerschappij van het liberalisme en de afhankelijkheid van Engeland moet een einde komen. Deze „idylle" was tegen de levensbelangen van het Duitsche volk.

De oudjes leuren graag met onze roemrijke daden van weleer, met de kennelijke bedoeling mèt de herinnering aan het verleden de gedachte aan nieuwe troebelen-te-zijner-tijd levendig te houden. Zij vernemen hier echter dat wij deze praestaties „uit kracht van Germaansch-volksche substantie volbracht hebben." Wij Nederlanders beschikken over „buitengewoon hooge innerlijke waarden," omdat wij Germaansch bloed bezitten. De weerkracht van ons volk van „negen millioen Germanen," was echter niet groot, omdat de leiding volslagen te kort schoot en dus niet omdat er „verraad" in het spel was! Waarom is hier, precies als indertijd in Oostenrijk, het nationaal-socialisme numeriek in de minderheid? Omdat „de verdwijnende krachten van internationalisme en confessionalisme met zulk een **terreur** hun stellingen hebben verdedigd."

Onze neutraliteit werd verleden zomer door den Duitschen Omroep een met een dubbelen bodem genoemd. Deze opvatting wordt in de rede bevestigd: wij waren onneutraal. Wij hebben onze neutraliteit „schwer verletzt", zooals de Duitsche soldaat het uitdrukt.

Wat de vrijheid van politieke wilsvorming betreft, moet een streng voorbehoud gemaakt worden. Een **tegen** Duitschland kan niet meer geduld worden, een **naast** Duitschland evenmin. Er is slechts plaats voor een **met** Duitschland. **Wij zijn dus vrij het laatste te kiezen, niet vrij ons vóór het „tegen" en het „naast" uit te spreken.** Wij zijn Germanen en Hitler is de Führer aller Germanen. Slechts de nationaal-socialisten zijn er in geslaagd het bewijs te leveren, dat zij „den weg der lotsgemeenschap met het Duitsche volk willen gaan" en daarom mogen zij alleen in formatie marcheeren.

Na nog op verschillende goede dingen gewezen te hebben, die reeds tot stand kwamen en op enkele beperkingen, die niet op rekening van de bezetters kunnen geschoven worden, in wier handen het binnenandsch burgerlijk bestuur in eeste instantie niet is, legt de Rijkscommissaris op het einde der rede een paar uiterst belangrijke verklaringen af. Het zijn deze verklaringen die de ridders der droevige figuur zoo gaarne voorbijgaan. Zij betreffen het onderwijs en de politiek. Het Duitsch **zal in het gebied der Germaansche** gemeenschap de **voertaal** zijn. Het zal dus de plaats van het Nederlandsch gaan innemen, dat tot heden voertaal of Algemeen Beschaafd was. Het onderwijs in het Nederlandsch zal echter voldoende gewaarborgd zijn. Dan komt de passage, die in feite een veroordeeling der Unie is, want met „het samenraapsel van alle mogelijke richtingen, alleen niet van volksbewuste overtuiging, uitsluitend met het doel zich door alle mogelijke internationalismen tegen een ware volksche vernieuwing te beschermen," wordt toch wel zeer duidelijk op de Unie gedoeld. Das nennt man mit dem Scheunentor winken, nietwaar heeren jezuiëten, enz.?

Onze Don Quichotten verdonkeremanen natuurlijk gaarne deze passage, terwijl zij daarentegen juist het licht laten vallen op de verklaring, dat een binnenlandsch-politieke beweging niet door de Duitsche autoriteit zal gesanctioneerd worden, als zij het volk niet van de juistheid van haar richting zal kunnen overtuigen. Het is wederom een even dwaas als machteloos schaduwboksen tegen onze nationaal-socialisten, onze N.S.B. en N.S.N.A.P. Het is een vechten tegen windmolens. Wat houdt zulke verklaring voor kwaads in voor deze partijen, als men haar naast die andere verklaring plaatst, dat „van Duitsche zijde tegenover de bezorgdheid omtrent groot-duitsch imperialisme de bedenking betreffende Ned. separatisme staat"?

Ziedaar de les van een knappen docent. Een les van iemand, die het goed met ons meent en die wil begrepen worden. Hij weet een toekomst voor ons in het verschiet van grooten bloei. Maar dan moeten wij ons niet afwenden. Wij moeten de toegestoken hand aannemen. Niet in betweterij op het verkeerde paard blijven wedden!

Naast deze groote les van een groote mag ook het lesje van P. E. Keuchenius er zijn, dat hij ons geeft in het Maartnummer van De Nieuwe Gids. Wij zullen tot besluit nog even naar hem luisteren.

Het woord **volks**genoot is een juister woord dan **land**genoot. Niet elke **staats**vreemde is een **volks**vreemde, omdat hij geen **bloed**vreemde hoeft te zijn. De jood is een volksvreemde. Volk is een organisch, staat is maar een formalistisch begrip. Al zou een staat worden ingelijfd en dus verdwijnen, daarmee is het volk nog niet verdwenen. Napoleon wilde ons volk verfranschen en van zijn germaanschen aard vervreemden, Hitler echter wil dat niet. Integendeel. Het oude bewind in Nederland heeft b.v. den aard der Friezen bewust willen verkrachten. Hitler heeft contraire idealen. De braintrust van Versailles verdeelde de volksduitschers in staatsfranschen, -belgen -polen, enz. De menschenrechten der fransche revolutie waren niets anders dan joodsche gelijkheidsrechten. De riten en de symboliek der Vrijmetselarij zijn door en door joodsch. De vrijmetselarij is dan ook sinds lang een werktuig van het wereldjodendom. Huizinga gaf in zijn „Nederlands Geestesmerk" een dwaallicht. De grens die over Delfzijl en Vaals loopt is geen volksgrens, doch slechts een toevallige, kunstmatige staatsgrens. Er is geen sprake van, dat zij de scheiding tusschen West- en Midden-Europa zou kunnen zijn. Niet de Nederlandsche staat, maar het Ned. volk van Nederduitsch bloed is een oergedachte Gods. Onze afscheiding uit het groot-duitsche verband is in 1648 tegen den Duitschvoelenden volkswil doorgedreven. Richelieu, die de Duitsche kleinstaterij wilde, om Frankrijks luister en macht, is een der hoofdschuldigen. Hier zou ik nog willen bijvoegen: gaat men de geschiedenis van Limburg na, dan zal men constateeren, dat er gebieden zijn die nog slechts betrekkelijk zeer korten tijd tot den Ned. „staat" behooren. Limburg in zijn geheel daarentegen heeft tot 1866 deel uitgemaakt van den Duitschen Bond. Hoe onvolksch handelen de bisschoppelijke misleiders van het Nederduitsche Limburgsche volk met zijn duidelijk-nederduitsche moedertaal!

Al te vrijmoedige Joodsche biljarters.

Om het biljartkampioenschap eerste klasse driebanden zal, naar wij vernemen, worden gespeeld bij de Amsterdamsche Vereeniging K.R.A.S.

Neemt de Nederlandsche Biljartbond de uitnoodiging van dit dagelijks „vergaderende" Amsterdamsche jodenclubje aan?

Unie-mentaliteit.

Naar het voorbeeld van Arnold Meijer **zoekt ook de Unie kracht en voordeel in** ophitserij tegen het nationaal-socialisme, zich daarbij hoofdzakelijk tegen de sterkste groepeering, de N.S.B. keerend.

De daarbij toegepaste methode verschilt niet van de Joodsche, die wij uit de dagen van voor 10 Mei 1940 kennen. Dezelfde lasterlijke insinuaties en leugens zijn methode.

Onlangs werd weer speciaal tegen de W.A. van de N.S.B. gehitst en de jodenleerlingen gingen zelfs zoover het optreden van deze organisatie te vergelijken met dat van de gekleurde troepen tijdens de bezetting van het Roergebied. Men begrijpe de daarachter schuilende huichelachtig-byzantijnsche bedoeling om indruk te maken op den bezetter! Want die herinnert zich nog de beestachtige zwarte meisjes- en kinderenverkrachters die „la grande nation" destijds naar het Roergebied zond. Daarop volgt dan in het Unieblaadje een voorstelling van zaken, die den indruk moet geven, alsof de Unie hier orde en tucht handhaaft!

Het toppunt van joodsche brutaliteit. Dat kunnen wij zeggen. Want wij hebben hier in Amsterdam het joelende Unie-plebs op het Damrak bezig gezien bij de laatste relletjes plus staking. Dat waren hoofdzakelijk jongere Unie-aanhangers.

En wij beluisterden ook, in café Centraal te Den Haag een gesprek van vier volwassen en „deftige" Unieleden, die elkaar vertelden dat de staking te Amsterdam voor de Unie zoo'n groot succes was geweest.

De Unie die een vergaarbak is van alles wat de arbeiders haat en veracht, behoort te worden verboden. Evenals haar hitsblaadje.

Trein-coupé's „Voor Joden"!

Een handelsreiziger schrijft ons:

„Nog zijn wij dagelijks gedwongen soms urenlang te zitten naast of tegenover vette Joden met Unie-krantjes. Ze polsen voorzichtig de gezindheid hunner medereizigers en als de omgeving veilig lijkt, begint de jiddisch-vochtig-sissende herhaling van het laatste nieuws van radio-Oranje of andere Engelsche radiouitzendingen. Het is al erg genoeg dat deze lieden nog steeds gelegenheid krijgen het land af te stroopen. Waarom wijst men hun geen aparte coupe's aan „Voor Joden?"

De inzender heeft gelijk. Er behooren in de treinen bijzondere afdeelingen voor Joden te worden aangewezen. En het treinpersoneel moet dan strenge aanwijzing krijgen om dit volkje, dat met de „vrijmoedigheid" van zijn ras het voorschrift zal pogen te negeeren, naar het eigen hok te zenden.

Waarom is de Jood van Oven nog steeds professor te Leiden? Is deze hitsende E.D.D.-er vergeten bij de opruiming?

Baruch en Roosevelt.

De Amerikaansche president Roosevelt heeft den beruchten Jood Bernard Baruch benoemd tot leider van de organisatie voor hulp aan Engeland, wordt gemeld. In werkelijkheid dankt Roosevelt, de vrijmetselaar en willige Jodenknecht zijn baantje aan de dollarmachtige leden van het oude volk. Het gevaar is nu echter zoo groot geworden, dat Juda zelf de opperste leiding ook openlijk in handen neemt. Wat ditmaal niet helpen zal. —

Wij willen de Unie een idee aan de hand doen. Als zij voor haar leden een premieplaat laat vervaardigen met de portretten van Roosevelt en Baruch, beiden in vrijmetselaars-ornaat, zal de afzet groot zijn.

Onwaardige negercultuur, waarvan het nieuwe Nederland niet gediend is. Foto Stapf

POLITIEK OP „DE WITTE".

„Zullen wij het, ieder voor zich alleen, dan wel zullen wij het gezamenlijk doen? Ziedaar een vraag van alle tijden en dus ook een frequent onderwerp van gesprek in onzen kring gedurende de uren, waarop mijn oude vriendenschaar van gedachten wisselt, hetgeen in elk geval niet anders dan gezamenlijk kan geschieden."

Zoo teekent ons de Haagsche briefschrijver van „De Tijd" die, — niets geleerd en niets vergeten — zijn orakeltaal nog aan zijn lijfblad zendt, zonder dat één lezer daarin ook maar de geringste trilling bespeurt van het nieuwe dat ons allen beweegt, zijn milieu. Het is het milieu van „De Witte", waar de gezapige sfeer hangt van de in zalige onbezorgdheid pensioen-rijp geworden middelmatigheden, die in ons land voor vol werden aangezien — de sfeer van lieden die de eigen belangrijkheid afmaten naar den graad van byzantinisme die menschen met minder goede politieke relaties tegenover hen toonden — de sfeer van het conservatisme in rein-cultuur, der arrivé's, die zweren bij het oude dat hùn groepje zooveel „goeds" bracht, terwijl het lot van de werkers hun niets kon.... bommen; de sfeer ten slotte der saboteurs van het nieuwe. De Haagsche Witte Societeit is het verzamelpunt der kankeraars met invloed, een invloed dien zij weliswaar niet verdienden, maar die bestaat als gevolg van het vergane democratische systeem, dat nullen en minder dan middelmatigen op de hoogste posten plaatste.

Waarom werd dit broeinest van antisocialistische haatpropaganda, waarin Juda's geest nog leeft, nog niet gesloten?

De vriendenschaar der Tijd-briefschrijvers dan, kwam weer bij elkaar, de glazen werden volgeschonken en de „uren van gedachtenwisselen" (ach ze hebben den tijd, deze kinderen van Staat) begonnen. Ze blijken dan allen afkeerig van de massa te zijn. Dat kennen wij: „Je kùnt je niet encanailleeren zàg — en dan dat armeleu's luchtje!

Dit was echter, volgens den briefschrijver „de prelude van het concertstuk."

Dat concertstuk begint dan met een loflied op de oude democratie. De briefschrijver had, via zijn Roomsch Katholieke Staatspartij, invloed, weet U! De partij nam kennis van wat hij aan de borreltafel had uitgekiend. En nu luistert niemand meer naar zijn „hardop denken". — Dat de Unie in het voorbijgaan van dezen man een pluim krijgt is op zichzelf een veroordeeling van deze 800000 man(?) sterke groep van antisociale ractionnairen.

Toch zijn er sommige borrelaars van „De Witte" die meenen dat er aan ons staatsbestel iets te verbeteren is. Een oud-minister (buig U neder in deemoed, lezer!) wil nu, na de debâcle, **beginnen met een onderzoek!**

Maar tenslotte waren de heeren het ongeveer eens over de volgende toekomst-gewenschtheid: een parlement van 30 Katholieken, 24 Protestant-Christelijken en pl.m. 30 radicalen. Als men de kleine partijtjes volkomen weert zou dat zelfs ook nog ingekrompen kunnen worden! Ja wat zegt U. Zouden zij het weer voor elkaar hebben!? Zelf zeggen zij:

„Zoodoende zou het politieke deel der volksvertegenwoordiging behoorlijk voor zijn primaire taak berekend zijn."

Die primaire taak is dan: Prima verzorging der vriendjes (Verschuur, Goseling, Reimer en consorten) op kosten van het werkende en noodlijdende volk!

Er waren echter ook „radicalen" bij. Maar geen van hen wilde iets weten van het éénpartij-systeem of van corporatisme! De radicaalste, een hoogleeraar (al weer, buig U, lezer!) wilde een parlement, welks leden — zoo goed als niets te zeggen hebben. Tegen vijfduizend gulden per stuk en per jaar, dan natuurlijk. Je moet er maar op komen! En tot den man die eerstdaags eens wil beginnen met een onderzoek, zei deze hooggeleerde dat „niet alleen dit of dat orgaan onderzocht moet worden, maar het heele organisme, onder en boven het middenrif." Dat laatste is waarschijnlijk een societeitsgrapje. Of 't succes had wordt niet vermeld.

Onze briefschrijver zelf heeft zich zijn meening nog voorbehouden. Hij zal allicht vrijmoedig genoeg zijn om ons die eerstdaags ook nog te geven. Want tot het begrip dat hun tijd onherroepelijk voorbij is, daartoe kunnen deze mummies zich niet opwerken.

„ISRAEL LUISTERE!"

Een waarschuwing uit het jaar 1897.

Er zal wel geen beschaafd mensch op aarde bestaan, die de door joodsche geestdrijvers onlangs in Amsterdam en ook elders bedreven moorden niet onvoorwaardelijk laakt. Politieke tegenstellingen en tegenstrijdige wereldbeschouwingen kunnen nu eenmaal niet uit de wereld geholpen worden, doordat de een of andere woesteling met een revolver om zich heen gaat schieten. Geschiedt dat toch, dan mag men er zich redelijkerwijze niet over verbazen, indien de daardoor gedupeerde zijde daarop ongedacht heftig reageert en indien die terugslag dan menigeen treft, die met de daad op zich zelf in rechtstreekschen zin niets uit te staan heeft. Eene samenleving en haar leden vormen één geheel, en waar één van hen zondigt, daar moeten de overigen daaronder lijden. Dit is een inzicht, dat niet eerst sedert de gezagsaanvaarding door Hitler in Duitschland naar voren gekomen is. Het anti-semietisme, het in elk volk sluimerend verzet tegen vreemde en gevaarlijke invloeden, dat zijn geen gevoelens, die door de Nazi's uitgevonden zijn. Het zijn ook geen gemoedsstemmingen, die beperkt zijn tot de Duitschers, doch zij tellen hare voorvechters onder vrijwel alle volkeren op aarde. Zelfs de Britsche minister van binnenlandsche zaken, sir Samuel Hoare, heeft moeten toegeven, dat het anti-semietisme diep wortelt in het Engelsche wereldrijk.

De joden hebben het overwicht, dat zij zich met behulp van hun commercieele handigheid onder de liberalistische tijdsomstandigheden hebben weten toe te eigenen, op eene gewetenlooze wijze misbruikt. Bovendien zijn zij in dat opzicht sedert het begin van het liberalistische tijdperk zoo onbeschroomd tewerk gegaan, dat die zelfs den meer bezonken joden al te bont is voorgekomen. Reeds een jaar of veertig geleden zijn er joden met een ruimeren blik geweest, die hun rasgenooten er zelf voor gewaarschuwd hebben om hun machtsbelustheid niet op de spits te drijven.

Sinds geruimen tijd is een van de geliefkoosde argumenten geweest: de joden zouden zich gaandeweg assimileeren, zij zouden geheel opgaan in de inheemsche samenleving van het land, waar zij zich nedergelaten hadden en zich ten slotte precies zoo gedragen als de inheemsche bevolking, die voor hen een plaatsje aan het vuur vrijgemaakt had. Deze theorie, die van meet af aan meer bestemd is geweest om de eenvoudige zielen te sussen, is door de toonaangevende joden zelf, door de „Wijzen van Sion", steeds verworpen geworden. De Duitsche jood Walter Rathenau, die een toonbeeld van joodsche geleerdheid was, heeft in zijne jonge jaren deze assimilatieleer aangehangen. Doch reeds in het jaar 1897 heeft hij eene beschouwing op papier gezet onder het motto: „Israël luistere", in welke hij, met of zonder vooropgezette bedoeling, de moderne joden zich zelf in den spiegel doet bekijken.

Rathenau vangt zijn betoog aan met de openhartige woorden: „Van te voren wensch ik te constateeren, dat ik een jood ben". Vervolgens schrijft hij:

„Zij, die op de hand der joden zijn, plegen te verkondigen, dat het jodenvraagstuk als zoodanig niet bestaat. Indien er joden zouden zijn, die het land hunner inwoning schade berokkenen, dan heeft men te maken met ontoelaatbare handelingen, die door enkelingen bedreven worden. Hierin moeten de wetten of verscherpte bepalingen voorzien.

Deze lieden hebben geen ongelijk. De practische kant der zaak, dient bij de wet geregeld te worden. Doch over het zakelijk aspect wil ik het hier niet hebben.

Een veel dreigender aanzien heeft de maatschappelijke, de cultureele kwestie. Wie zich daarvan wenscht te overtuigen, moet maar eens op Zondagen tegen den middag door de Tiergartenstrasse in Berlijn wandelden of 's-avonds om zich heen kijken in de foyers en wandelgangen van de theaters. Dan zal men wat eigenaardigs beleven! Te midden van de Duitsche samenleving een apart vreemdsoortig menschenras, pronkziek en opvallend uitgedost, met driftige drukke gebaren. Eene Aziatische horde, verzeild op Duitschen bodem. De overdreven uitbundigheid dezer lieden laat niets vermoeden van de overmaat aan ouden onbekoelden haat, die zij op hun schouders geladen hebben. Zij schijnen niet te beseffen, dat slechts een tijdperk, in hetwelk alle natuurlijke hartstochten ingetoomd werden, hen schijnt te beschermen tegen datgene, wat hun voorzaten te verduren hebben gehad. In een bekrompen onderonsje, in strenge afzondering naar buiten — zoo slijten zij hun bestaan in een half vrijwillig en uiterlijk onzichtbaar Ghetto. Zij vormen geen levend onderdeel der samenleving.

doch een vreemd organisme in derzelver lichaam.
Het heeft geen nut om te willen nagaan, hoe dat zoo gekomen is en aan welken kant de schuld ligt. In het practische leven wordt alleen gevraagd naar datgene, wat bestaat; en de geschiedenis geeft hun ongelijk, die het onderspit gedolven hebben.
Het staat ontegenzeggelijk vast, dat zelfs de besten onder de Duitschers een diepgaanden tegenzin koesteren tegen het joodsche wezen en de joodsche gedragingen en het meest wel diegenen, die daarvan niet veel ophef maken en die wellicht nog willen toegeven, dat er blijkbaar door eene zeldzame speling der natuur enkele uitzonderingen bestaan. En ook al pogen de joden zichzelf te misleiden omtrent den omvang van die strooming — het beklemmende gevoel van in het nauw gedreven te zijn en van verlatenheid raken zij toch niet kwijt. Het aloude ideaal hunner zelfverheerlijking is vervlogen en reikhalzender, dan zij zelf wenschen toe te geven, zien zij uit naar het uur der verzoening. Doch er is geen enkel tooverwoord, dat hun een doortocht zal banen door de zee, die hen ingesloten houdt.

Van belang in de uitlatingen van dezen prominenten jood zijn vooreerst de conclusie, dat de joden een afzonderlijk en vreemdsoortig menschenras vormen op Duitschen bodem, ten tweede de verklaring, dat het jodenvraagstuk geen commercieele, doch bij uitstek een maatschappelijke, ja een cultureele kwestie is en ten derde het betoog, dat de joden, in het onbewuste besef hunner minderwaardigheid, de in aantocht zijnde catastrophe feitelijk hadden moeten zien aankomen. Rathenau heeft zijne rasgenooten in een onbedriegelijken spiegel doen kijken, ten einde hen te elfder ure en uit zich zelf tot inkeer en bescheidenheid aan te sporen. Hij betoogt, dat de joden een volk van negotiedrijvenden en beunhazen zijn geworden, dat het welbehagen van den toornenden God der overwinning verbeurd heeft, want die God is slechts genadig voor een volk van krijgers."

Met bijtende ironie gaat Rathenau dan voort:

„Jullie, sluwen en wereldwijzen, jullie hebt nu wel beweerd: — wie de rijkdommen bezit, die heeft ook de macht! — Doch nu zit gij op de rijkdommen en de rijken onder jullie worden nog minder geacht dan de armen. Jullie welbespraaktheid heeft tot niets geleid en jullie inspanning is tevergeefsch geweest. Jullie hebt vereenigingen opgericht — als afweermaatregel, doch niet om tot inkeer te geraken. Den besten onder jullie hebt gij het leven vergald, zoodat zij jullie den rug hebben toegekeerd. En toen zij afvallig geworden waren, hebt gij niets beters weten te doen, dan hen te vervloeken. Daardoor is het gekomen, dat het hun goed gaat."

Rathenau betwist den Duitschen joden het recht om luidkeels aanspraak te maken op een aandeel in het staatsgezag en in de regeering. Hij houdt hun voor oogen:

„De staat heeft jullie tot zijn burgers gemaakt, ten einde jullie op te voeden tot Duitschers. Jullie zijt echter vreemdelingen gebleven en begeert, dat de staat jullie rechtsgelijkheid zal toekennen? Gij pocht op de nagekomen plichten, zooals krijgsdienst en belasting betalen. Doch in dit geval hebt gij niet kunnen volstaan met het vervullen der plichten, want gij hadt vertrouwen moeten wekken."

Als een practischen uitweg heeft Rathenau destijds, in het jaar 1897, den volgenden eisch opgeworpen:

„Eene gebeurtenis zonder weerga in de geschiedenis: de bewuste zelfopvoeding van een ras ter aanpassing aan de vereischten eener vreemde omgeving; aanpassing niet in de beteekenis van het door Darwin gebezigde woord „mimicry", hetwelk de gave aanduidt om telkens de kleur der omgeving aan te nemen, doch aanpassing door eene zoodanige algeheele gedaanteverwisseling, dat alle raseigenschappen, zoowel de goede als de kwade, waarvan gebleken is, dat zij door de overige landgenooten gehaat worden, afgelegd en vervangen worden door beter op haar plaats zijnde hoedanigheden."

In zijne verdere uiteenzettingen wekt Rathenau de joden bovenal op tot bescheidenheid en beter inzicht in het zieleleven hunner landgenooten.

„Gij moogt geen ruim baan verwachten om jullie ongebreidelde eerzucht den vrijen teugel te geven. Als advocaat, als koopman of als medicus behoeft gij den troon van het gezag niet te beklimmen. Het volstrekte besef, dat men een eerlijk bestaan voert, is heden ten dage het eenigste begeerenswaardige goed, dat een jood verwerven kan. Doch daarmede moeten jullie je vergenoegen. Haakt derhalve niet naar poovere onderscheidingen, zelfs wanneer gij van meening mocht zijn, daarop aanspraak te kunnen maken. Een welgesteld joodsch bankier te zijn, is op zich zelf genomen geen schande; doch de orde van den Olifant van Honoloeloe of het consulaat van Kamsjatka kunnen daaraan geenerlei luister bijzetten. Blijf je bewegen binnen de burgerlijke perken en jullie zult niet langer in verbazing gebracht worden, door de vergeetachtigheid van lieden, die gisteren hunne beenen onder jullie tafel gestoken hebben en die jullie vandaag op straat niet herkennen.
Jullie klaagt, dat men geen behagen schept in den omgang met jullie? Jullie manier van spreken is eene bezoeking. Met de kennissen genoegelijk te babbelen, hen te verblijden door openhartig en deelnemend te zijn, dat schijnt niet in jullie bedoeling te liggen. Gij zijt er liever op uit om de toehoorders door dikdoen, door weerzinwekkende overdrijvingen en door ongepaste luidruchtigheid te overtroeven. Indien er een prijs uitgeloofd zou worden voor het record in het gebruik van zinswendingen, zooals „wat mij persoonlijk betreft" en „volgens mijne meening", dan zoudt gij stellig het best afsnijden. Er is niemand, die er op gesteld is, dat jelui je gemoed lucht geeft; alles wat van dien aard is, dient met menige andere eigenschap in het Ghetto achtergelaten te worden. Jullie voorzaten hadden door hun vroomheid nog eene zekere mate van gemoedelijkheid, doch jullie begeeren voor verlicht en geestig door te gaan. Doch gij deedt er beter aan het karakter en de beweegredenen van jullie landgenooten te leeren begrijpen en te eerbiedigen, instede van hen door voorbarige critiek en kleinzielige ironie te kwetsen. Het vechten met woorden is de geliefkoosde strijdwijze der zwakkelingen; wee diegenen, die zich van vergiftige pijlen bedienen.
Men kan jullie verwijten, internationaal te gevoelen, zoo lang jullie een familiekliek vormt met allerlei buitenlandsche Cohens en Levies en maar steeds over en weer huwelijken aangaat. Laat die exotische neven en nichten toch schieten, die in weerwil van hun geveins wellicht in Parijs, New-York en Boeda-Pest nog minder getapt zijn, dan jullie hier te lande. Bluft niet met hunne meeningen en manieren en schaamt jullie niet, dat jullie kinderen eerder Duitsch leeren praten dan Fransch. Wie zijn geboortegrond lief heeft, die mag en die moet zich ook eenigszins als chauvinist gedragen."

Walther Rathenau heeft deze waarschuwing reeds in het jaar 1897 tot zijne rasgenooten in Duitschland gericht.

Rathenau zelf handelde echter niet naar zijn leer, heeft zich **een echten jood getoond** en was een der ergste vijanden van het Duitsche volk. Geen wonder dus, dat de andere joden niet luisterden naar zulk een apostel — naar een man die alles deed om de overwinning van het Duitsch volk in den oorlog 1914—18 te verhinderen!

Deze jood beroemde zich er later op, dat hij het meeste had gedaan om de revolutie van 1918 in Duitschland te verwekken en te doen slagen! Toen hij dat laatste openlijk verklaarde, toen vereerden hem de andere joden! Maar daardoor brachten zij het Duitsche volk tot de groote reiniging, die straks en spoedig, in geheel Europa zal zijn voltrokken!

VERBETERING.

In het vorige nummer van ons blad kwam onder de rubriek „Parasieten van onze samenleving" een stukje getiteld „Jodenzwendel" voor, dat verbetering behoeft, omdat het op vele en belangrijke punten onwaar is.

Het handelde over de N.V. Spoorvries, gevestigd Heerengr. 314, A'dam.

Deze N.V. is inderdaad een jodenzaak, waarvan sinds korten tijd de heer Mr. Van Dijk directeur is, maar waarin de jood De Vries nog medewerkt en waarschijnlijk zelfs de leiding heeft. Met plannen dan om uit het komende Nederland zoo spoedig mogelijk te verdwijnen.

Bijna de heele rest van het artikel is er echter naast. De genoemde kleine aannemer, Hak genaamd, is niet gedupeerd. Hij heeft in totaal ƒ834.50 boven de aannemsom ontvangen en behoefde om zijn geld niet te soebatten.

De N.V. Spoorvries werkt voor, levert aan de Duitsche weermacht tot zelfs in Noord-Frankrijk. Dat de Weermacht door haar bezwendeld wordt, zooals in het stuk werd verklaard, is niet gebleken. Ook wat over de vrouw van den jood De Vries wordt gezegd, n.l. dat zij zich heeft laten blondeeren, maar dat haar neus haar ras verraadt, is onwaar. Deze jonge vrouw, die nog na Mei met den ouderen, hardhoorigen jood is getrouwd, is zuiver arisch van afstamming en natuur-blond.

Tenslotte is komen vast te staan, dat de Heer J. Franken, Amsteldijk 113, A'dam, eveneens in deze rubriek genoemd, geen jood is.

Wij hebben den Amsterdamschen correspondent, die de rubriek: „Parasieten van onze Samenleving" verzorgde, op staanden voet ontslagen.

BINNENLANDSCH OVERZICHT.

Smokkel en rechtspraak.

Men kan tegenwoordig geen courant meer opslaan, of men leest sensationeele verhalen over smokkel-affaire's, waarin argelooze burgers, die een kist zaagsel kochten inplaats van thee, of rechercheurs van den opsporingsdienst, die zich voor Geldersche boertjes laten verslijten en op deze wijze een smokkelaar of kettinghandelaar op heeterdaad betrappen, de hoofdrol vervullen. Laten we eerlijk zijn: wij gnuiven, wanneer we lezen, dat een kerel die honderd pond thee voor een zacht prijsje dacht te koopen, om deze thee voor woekerprijzen weer verder te verkoopen, zaagsel in de kist aantreft inplaats van Goal-Para.... En we gnuiven nog meer, wanneer we lezen, dat een kettinghandelaar, die met z'n grijpgrage vingers een greep doet naar de op tafel uitgetelde lapjes van *f* 25.— gulden, plotseling in den loop van een revolver kijkt en ter plaatse ingerekend wordt. Tot zoover is alles wel in orde; hoe meer van deze parasieten op de oorlogsomstandigheden worden ingerekend, hoe liever het ons is, en we teekenen er voor, van de politioneele slimmigheidjes op de hoogte te worden gehouden!

Anders is het echter, wanneer we de rechtbankverslagen lezen, waarin deze smokkelaffaires en frauduleuze slachtingen ter sprake komen. De prijzen die daarin genoemd worden — prijzen die men aan het publiek in den sluikhandel **voor bepaalde producten durft vragen** — schreien ten hemel. Het O-W.-er-dom ten voeten uit! En wat ons dan hindert, is, dat de officier van justitie steeds maar hooge geldboetes vraagt, tot duizend en tweeduizend gulden toe. Natuurlijk subsidiair zooveel dagen hechtenis. Maar aan dat laatste — de hechtenis — komt de smokkel- en kettinghandelaar nooit toe! Zijn woekerprijzen zijn er juist op berekend, dat hij, wanneer hij eens tegen de lamp loopt, een flinke boete à contant kan betalen.... en dan nog genoeg duiten overhoudt om zijn woekerpraktijken — iets voorzichtiger — voort te zetten! En dit nu juist moet voorkomen worden door **voorbeeldige** straffen. Een paar duizend gulden beteekent voor deze lieden niets; dat is soms de verdienste van één avond. Neen, zij moeten een behoorlijk poosje uit de samenleving gebannen worden, en aan den lijve ondervinden wat het beteekent, arme sloebers te begappen. Want dàt is de misdaad die zij uiteindelijk bedrijven! Iedere duizend Kg. koffie of thee aan den voorraad onttrokken, beteekent een even groote vermindering van den voorraad die voor distributie onder het Volk beschikbaar is tegen normalen prijs. Het volk, d.w.z. de millioenen, die nog wel 30 cent voor een ons thee kunnen betalen, maar geen twee gulden....

Deze vergrijpen tegen de volksgemeenschap zijn niet met geldboeten goed te maken en zeker niet te beteugelen. Juist omdat het op dit punt in Nederland gelukkig nog niet zoo erg gesteld is als in België — waar vrijwel alle voorraden aardappelen, groenten, koffie, thee, vleesch en andere voedings- en genotmiddelen door de aarde schijnen te zijn opgeslokt en in de voorraadschuren der smokkelaars terechtgekomen! — meenen wij op dit euvel te moeten wijzen. Wij weten dat het een van de weinige goede gewoonten was van de Nederlandsche pers, om geen critiek te oefenen op de uitspraken van onafhankelijke rechters. Onze opmerkingen zijn dan ook in 't algemeen bedoeld en zeker niet tegen een bepaalde rechtsinstantie gericht. Op grond van eigen waarnemingen en onderzoek echter, moet het ons van 't hart, dat de smokkelaars en hun handlangers om geldboetes slechts kunnen lachen. Die betalen **zij** niet, maar.... degenen die den rechter door het opleggen van geldboetes tegen de practijken van deze lieden meent te beschermen.

Hooge gevangenisstraffen, een paar jaartjes hard werken in straf- en werkkolonies ,lijkt ons een betere methode, om dit soort lieden er toe te brengen jegens de gemeenschap een fatsoenlijker houding te nemen!

De rede van den Rijks-Commissaris.

De rede van den Rijkscommissaris heeft uiteraard velerlei commentaar uitgelokt. Van begrijpend-waardeerend tot volslagen krankzinnig, met daartusschen de huichelachtige middenmoot. Grootere en kleinere bladen hebben de belangrijkheid van de rede onderstreept, door er op te wijzen, dat het daarin gestelde dilemma: „Voor of tegen", in het belang van land en volk een eerlijk gemeend „Vóór!" moet zijn.

Het liberale „Alg. Handelsblad" — dit lijfblad van den jood Asscher, dat sterk **in abonné-aantal toeneemt**, omdat het **avond aan avond ons van geruchten en** Engelsche propaganda smoor-dronken volk komt vertellen, dat het toch zoo akelig nuchter is! — smoesde er luchtig om heen en volstond met enkele explosies over Nederlandsche nuchterheid, zakelijkheid en helder inzicht, terwijl aan den hoofdredacteur van de R.K. „Volkskrant" de eer toekomt, de waanzin zóóver te drijven, dat hij deze rede zoo ongeveer een rede tegen de N.S.B. noemde! Je moet er tenslotte maar opkomen!

Met een zekere belangstelling hebben wij de reactie van „De Unie" afgewacht, temeer omdat de Rijkscommissaris, met een meesterlijke toespeling op de droeve ervaringen van het Oostenrijksche volk met het beruchte „Vaderlandsche Front", deze lintwormorganisatie in zijn betoog heeft betrokken.

De reactie is gekomen — in den vorm van een ongeteekend artikel, dat reeds aan de pers ter publicatie was aangeboden vóórdat het weekblad „De Unie" uitkwam. Het laatste bewijst, dat de Unie aan het artikel groote waarde toekende; het eerste is een bewijs van lafheid, omdat het driemanschap wel eens pietluttiger opstellen onderteekende, en wel niemand zal willen aannemen, dat dit artikel door de jongste bediende is geschreven. Het antwoord van De Unie komt hierop neer, dat op de vraag „Voor of tegen" nóch „voor", nóch „tègen" geantwoord wordt, alleen maar met een: „Deze vraag moet U ons niet stellen." De Unie wil afwachten — wie den oorlog wint, Duitschland of Engeland. Ozo! En degenen die met overtuiging „Vóór" gezegd hebben, heeten „slaafsche volgelingen".

Wij verhelen ons niet, dat de „argumenten" die „De Unie" aanvoert op de domme kudde-aanhang indruk zouden kunnen maken. Zij klinken erg nationaal en fier-Nederlandsch. Maar omdat ze alleen maar zoo klinken zonder het te zijn, zijn ze ook gevaarlijk, zooals de geheele Unie gevaarlijk is voor ons toekomstig politieke leven. Ziet eens, zoo redeneert de Unie, de Nederlandsche Marine vecht nog steeds door en natuurnoodwendig moeten wij in een bezetter — wie hij ook zij — den vijand zien van onze nationale vrijheid en onafhankelijkheid.

Natuurlijk ligt de zaak geheel anders. Wanneer die arme donders, die in de Mei-dagen aan boord van Nederlandsche oorlogsschepen naar Engeland zijn ontvoerd, de kans kregen om terug te komen instede van voor Engeland hun hachje te moeten wagen, gelooven we niet, dat er van de „vechtende" Nederlandsche Marine veel overbleef. Dit is geen kwestie van lafheid, maar van gezond verstand. De ontwikkeling van den oorlog zal hun zoo langzamerhand wel geleerd hebben, met welke middelen Engeland de „bondgenooten" van gisteren desnoods dood laat bloeden, om de verdediging van het eigen vooze standje zoo lang mogelijk overeind te houden. Voor ieder fatsoenlijk mensch telt het handjevol corrupte en aan Albion verkochte democraten, dat zich „Nederlandsche regeering" noemt en in een Londensch kroegje kabinetje speelt (inclusief „kabinetscrisisje") niet meer mee. Lieden die van gestolen goud bommenwerpers aan Churchill cadeau geven, die dood en verderf zaaien in Nederlandsche 'steden en dorpen, zijn den naam Nederlander niet **waardig en kunnen we met een gerust** geweten afschrijven.

De Rijkscommissaris heeft bovendien niet gevraagd, of wij bereid zijn op zolderschuiten tegen de „Nederlandsche Marine" te gaan opereeren onder de Engelsche kust, maar of wij als Nederlanders, ziende en kennende de feitelijke situatie op het vaste land van Europa, Duitschlands leidende positie in de nieuwe ordening aanvaarden en bereid zijn, als zelfstandige, vrije natie, in die nieuwe ordening onze plaats in te nemen.

Daarop kan men alleen maar „ja" of „neen" antwoorden, en alle geleuter over „Nederlandsch socialisme" in tegenstelling tot „nationaal-socialisme" is niets anders dan een jammerlijke uitvlucht om aan de kern van de zaak te ontkomen.

Plagiaat.

Dat het met dat „Nederlandsche socialisme" van De Unie bovendien een uitzonderlijk gekke geschiedenis is, bewijst wel een onthulling in het laatste nummer van „Volk en Vaderland". Dit blad is er n.l. in geslaagd de bron op te sporen, waaruit „De Unie" de formuleering van dat „Nederlandsche socialisme" put. Een artikel in het geestlooze weekblaadje van deze 800.000 leden tellende politieke spraakverwarring, bleek n.l. grootendeels letterlijk te zijn overgepend uit een redevoering, die de „fascistische" professor Gerretson in het jaar.... 1926 voor Rotterdamsche studenten gehouden heeft!

Ziedaar de geestelijke diepgangers, die ons volk een nieuw fundament willen verschaffen, ten voeten uit!

Plagiaat — diefstal van geestelijken eigendom — is een ernstige misdaad. Slechts het ergste afval der journalistiek durft zich bij hooge uitzondering aan andermans geestelijk goed te vergrijpen.

BUITENLANDSCH OVERZICHT.

Het is weer lente, en tegenover de Britsche leugens komen de Duitsche feiten te staan. Deze feiten zijn evenzoovele successen van weermacht en diplomatie. Door redelijk overleg waar mogelijk, met harde hand waar noodig, wordt orde geschapen in ons wereld-deel. Daarvan getuigen de gebeurtenissen van den laatsten tijd in het Zuid-Oosten wel zeer duidelijk. Dank zij een meesterlijk politiek beleid, dat kon steunen op doorslaggevende economische en militair-strategische argumenten, heeft het Rijk zoowel Turkije geneutraliseerd als Joegoslavië voor zich gewonnen.

Wanneer orde op de Grieksche zaken is gesteld, is op Portugal na het geheele Europeesche vasteland van Britsche invloeden gezuiverd. Afgezien dan van de democratische eilanden Zwitserland en Zweden, die terecht vergeleken zijn met „indianen-reservaten", geheel en al afhankelijk van de hen omringende machten, die reeds sinds lang het vermolmde liberaal-kapitalistische uitbuitings-systeem hebben geliquideerd. Portugal is niet zóó ver achter, wat de geestelijke grondslagen van zijn bewind betreft, doch zelfs de krachtdadige Salazar is er niet in geslaagd, Portugal te bevrijden uit de klauwen der Britsche plutocratische machthebbers.

Maar het valt gemakkelijk te voorspellen, dat binnen afzienbaren tijd de golven, die de Britten reeds van vrijwel het geheele vasteland hebben weggespoeld, hen ook zullen hebben losgeslagen van de twee laatste bolwerken, waar zij zich nog krampachtig pogen te handhaven: het oude Hellas en de eeuwenlang door hen misbruikte en uitgebuite „bondgenoot" Portugal. Het zag er reeds lang naar uit, dat de Grieken met het hoofd tegen de muur wilden loopen, en alleen naar de harde hand zouden willen luisteren. De Portugeezen maakten een verstandiger indruk, en zullen zich wellicht nog bijtijds weten los te maken uit de Britsche valstrikken.

Aan één ding valt niet te twijfelen: hoe dan ook worden de Britten van het geheele vasteland verdreven. Niet dat het daarbij blijven zal. Zij zullen evenmin ontkomen aan de door henzelf noodzakelijk gemaakte zuivering der wereld van alle Britsch-Joodsche smetten. Het zal Britten en Joden, vrijmetselaars en plutocraten niet baten dat hun neven en broeders in de Ver. Staten zich voor hen inspannen en met man en macht de Amerikaansche bevolking tegen de „nazi-barbaren" pogen op te hitsen. De Duitsche vloot en de Duitsche luchtmacht stellen tegenover allen aanvoer van overzee naar Engeland hun onverbiddelijk „Halt"!

Met de „hulp" loopt het zoo'n vaart niet.

Slaapwandelaars, die niet in staat waren iets te leeren uit de krijgsbedrijven in Polen, Noorwegen en in het Westen, en evenmin bij machte zijn om de beteekenis te begrijpen van het feit, dat Duitschland de kusten van het Europeesche vasteland beheerscht van de Noordkaap tot Biarritz, hoort men in deze dagen wel schermen met de „Amerikaansche hulp". Zij zijn blijkbaar het oude spreekwoord vergeten, dat men beter één vogel in de hand, dan tien in de lucht kan hebben. Wat baten alle Amerikaansche grondstoffen, vliegtuigen en wapens, wanneer zij in Amerika ter beschikking staan, maar aan het front — in Engeland en op den Oceaan — ontbreken? Boven Engeland vliegt de Duitsche luchtmacht, met honderden toestellen tegelijk, waar zij wil, en vernietigt de Britsche havens en industriesteden. Op den Oceaan varen de Duitsche slagschepen en onderzeebooten, waar zij willen, en boren er de naar Engeland varende schepen bij tientallen tegelijk in den grond. Het gaat om de vogels „in de hand", en die heeft Duitschland, niet één, maar ontelbare!

Dat niet alleen, het is nog niet eens zoo, dat die Amerikaansche grondstoffen, vliegtuigen en wapens werkelijk ter beschikking staan. Dat is voor de zoo bitter hulpbehoevende Britten nog het zuurst van al. Stel U voor, die eigenwijze Amerikaansche fabrieks- en werf-arbeiders zijn er niet eens voor te vinden, hun arbeidsvoorwaarden te laten verzwaren en hun levenspeil te laten verlagen, om Engeland zoo snel en zoo winstgevend mogelijk te helpen! Inplaats daarvan eischen zij behoorlijke werktijden en hoogere loonen, en leggen zij zoowaar den arbeid neer, als de Yankee - groot - kapitalisten eigen winsten niet willen verminderen door toe te geven aan de wenschen dier onvaderlandslievende arbeidersmassa's.

Gevolg: allerwege in de Ver. Staten roepen ondernemers, Britsche agenten en dollar-diplomaten luide om een arbeidswet, waarmede in het laatste bolwerk van „vrijheid en beschaving" aan alle arbeiders-eigenwijsheid een einde moet worden gemaakt. Dat een wet, waarbij de arbeiders zouden worden „gemobiliseerd", niet een verbetering van hun levenspeil ten doel zou hebben, maar een wettelijke basis zou moeten leggen voor een volledige uitbuiting van al hun arbeidskrachten, tot meerder winst en glorie der grootindustrieelen, dat zien de Amerikaansche arbeiders maar al te goed in. En dit inzicht is niet bevorderlijk voor hun werkijver in het huidig oogenblik.

En ook dit niet alleen: daarbij komt nog, dat er te weinig vakarbeiders zijn voor de wapen- en vliegtuig-industrie, dat marine, vloot en luchtmacht der Ver. Staten zelf in de eerste plaats geholpen willen worden en op het leeuwendeel der productie beslag willen leggen, dat het gebrek aan vrachtschepen met den dag nijpender wordt, en dat de werven zoo vol bezet zijn met nieuwbouw van voor de V.S. zelf bestemde schepen, dat er voor Engeland geen bouw- of herstel-ruimte overblijft. Slotsom: met de Amerikaansche hulp loopt het zoo'n vaart niet als den slaapwandelaars door de Britsche radio — waar zij lekker toch naar luisteren, „wij laten ons niet dom houden" — wordt „wijs" gemaakt.

Ierland en de Azoren.

Overigens kan men den Führer en zijn weermacht wel toevertrouwen waar te maken, dat „alle mogelijke ontwikkelingen voorzien zijn en in de berekening opgenomen." Dat geldt natuurlijk, en daarop doelde de Führer ook in het bijzonder, toen hij zich in dezen zin uitliet, in de eerste plaats voor alle Amerikaansche hulp, welke tenslotte toch nog den Britten zou geworden. De Duitsche slagvloot en ontelbare Duitsche onderzeebooten, samenwerkend met de „snelbooten" en de verre-afstand-bommenwerpers, zijn begonnen met een in waren zin des woords grootscheepschen aanval op de Britsche scheepvaartwegen over den Oceaan. En zooals wij reeds beklemtoonden: zij boren de Britsche en voor Engeland varende schepen met tientallen tegelijk in den grond.

Niet meer is de Duitsche oorlogsvloot opgesloten in die „natte driehoek", waarvan tijdens den wereldoorlog 1914-1918 Helgoland de verst vooruitgeschoven voorpost was. Thans staan alle Noorsche fjorden en alle Fransche oorlogshavens aan den Atlantischen Oceaan ter beschikking van de Duitsche marine, en loopt van Biarritz tot Narvik één breede lijn van Duitsche vliegvelden. De goe-gemeente, die nu eenmaal niet beschikt over strategische scholing, beseft niet, dat Duitschland daarmede den oorlog tegen Engeland reeds gewonnen heeft. Zeker, de Britten zijn taai, dat dient erkend, maar zij kunnen niet meer ontsnappen aan de noodlottige gevolgen van het feit, dat thans niet het Duitsche Rijk, maar Engeland zelf wordt omsingeld en geblokkeerd. De Duitsche strijdkrachten ter zee en in de lucht, die van Frankrijk en Noorwegen uit opereeren, en de Duitsche strijdkrachten op den open Oceaan, vormen een dusdanige bedreiging der Engelsche zeewegen, dat Engeland ten ondergang is gedoemd.

Goede raad is thans duur. Britten, Joden en Yankee's, die tot het uiterste willen gaan, hebben het oog laten vallen op twee volkeren, wier gebied op strategisch belangrijke punten is gelegen. Het gaat om **Ierland** en om **Portugal** met de **Azoren.** Wanneer de Britsche vloot en luchtmacht deze gebieden als bases zouden kunnen gebruiken, zou wellicht iets beter weerstand kunnen worden geboden aan de Duitsche actie. Een overweldiging der Ieren, een in het verderf lokken der Portugeezen zou een onvergeeflijke misdaad beteekenen jegens twee, reeds eeuwen lang door de Britten uitgebuite en uitgezogen volkeren. Maar wat doet dat er toe voor den Brit, die zich in schijnbaar betere omstandigheden bij het uitbreken van den huidigen oorlog niet bekommerde om rechten en levensbelangen der neutralen, toen hij de hongerblokkade-maatregelen afkondigde. Naarmate de strijd op den Oceaan grooter omvang aanneemt, gelijk thans geschiedt, en Engeland met den dag meer in het nauw geraakt, vermeerdert ook het oorlogsgevaar voor Ieren en Portugeezen.

De Yankee's doen daarbij braaf mee. Hun „steun" aan Engeland heeft hen reeds de Engelsche vlootsteunpunten in Amerika doen erven, nu rijzen nieuwe mogelijkheden: Groenland, IJsland en de Azoren hebben de warme belangstelling der dollar-diplomaten, die er op uit zijn de Nieuwe Wereld geheel in hun macht te krijgen en hun steunpunten zoo ver mogelijk vooruit te schuiven. Reeds kruisen Amerikaansche oorlogsschepen in de wateren van Groenland, en reeds is het voorstel gedaan om de Portugeesche Azoren, dicht bij de straat van Gibraltar gelegen, door de Ver. Staten te doen bezetten. De Spaansche eilanden in dit gebied trekken minder de aandacht: Franco is zoo verstandig geweest, deze eilanden krachtig te doen versterken.

Komt boeren, burgers, hoort en ziet!
Bevalt U dit stuk speelgoed niet,
dat Van Loyola's oude bond
U aanbiedt als het Zwarte Front?

Bevalt U zwart fascisme niet?
Vindt Arnold elders geen debiet?
Nu, dan maar nationaal, in schijn.
De Orde wil graag soepel zijn.

HET JOODSCHE VRAAGSTUK XVII.

Enkele grepen uit de geschiedenis daarvan.

De titel van dit artikel zou even goed **kunnen luiden: „De geschiedenis der** Joden in den vreemde", of ook „De geschiedenis van het antisemitisme", waarbij dan onmiddellijk de opmerking dient geplaatst, dat de term „antisemiet" en zijn afgeleiden verkeerd gekozen zijn, aangezien de Joden geen semieten zijn, maar, zooals vroeger behandeld is, een bastaardproduct, dat uit een groot aantal (ten minste 7) zeer uiteenloopende rassen is voortgekomen. Echter, hoe dan ook, het feit bestaat, **dat overal, waar de Joden zich gevestigd en zelfs ingeburgerd hadden, na eenigen tijd een ernstig verzet uit de inheemsche bevolking oprees tegen hun praktijken in den meest uitgebreiden zin genomen,** hetzij in den handel, dan wel op geestelijk of zedelijk gebied. **Een verzet, dat allengs aangroeiende tenslotte steeds uitliep op uitdrijving van het Jodendom.**

In het kort wordt hun wangedrag het best uitgedrukt door den term „parasiteeren", d.i. een bestaan leiden ten koste van den arbeid van anderen of van de bezittingen dier anderen; een verschijnsel, dat ook in de dierenwereld veelvuldig voorkomt. (Zie Arno Schickedanz, Sozialparasitismus im Völkerleben). Bij langer verblijf in den vreemde worden de Joodsche handelingen echter veel verder strekkend. Niet tevreden met het uitzuigen der inheemsche bevolking op stoffelijk en geestelijk gebied, gaan de joden zich hoe langer hoe meer toeleggen op het verspreiden van denkbeelden en geschriften, die den volksaard en het volkslichaam ten verderve voeren; alles te zamen ten einde de inheemsche bevolking lichamelijk, geestelijk en zedelijk te verzwakken, zoodat ze zich willig door het jodendom en zijn helpers laat beheerschen. Een en ander is den jood door zijn priesters (rabbijnen) en leiders voorgeschreven en door deze georganiseerd ter verwezenlijking van de door Jahwè aan het jodendom gedane beloften, die in vorige artikelen zijn uiteengezet, en die kort samengevat culmineeren in het verlangen, de heerschappij over alle volken der aarde te verwerven.

Achtereenvolgens zullen we nu in het kort de gedraging der joden nagaan in enkele der landen, waarin ze zich hadden genesteld.

De joden in Egypte oudtijds en later.

In de overoude geschriften der Egyptenaren wordt het eerst gewag gemaakt van aanrakingen met de Israëlieten omstreeks 1475 v. Chr. onder de regeering van vorsten uit de 18de dynastie. Syrië en Palestina maakten toen als provincies deel uit van het machtige Faraonenrijk, dat een periode van bloei doormaakte. Levendige handelsbetrekkingen, waarin de Israëlieten betrokken waren, bestonden te dien tijde reeds tusschen Egypte en de Assyrische en Babylonische Rijken, alsook met het Cheta-Rijk der Hethiten. Deze betrekkingen tusschen Egypteland en -volk bleven geruimen tijd bestaan. Althans de bijbel vermeldt, dat onder koning Ramses II (1252-1225 v. Chr.) Hebraeërs deelnamen aan den stedenbouw in Egypte. Eenigen tijd tevoren (± 1300 v. Chr.) was reeds een deel der Hebraeërs naar Egypte getrokken en had zich daar in het Nijldal gevestigd. Bij dezen vertoonde zich onder Ramses II een nationale opleving, onder invloed waarvan de Hebraeërs zich over een grooter deel van Egypte verspreidden en aldaar de economische macht begonnen te veroveren. Op dit tijdvak heeft waarschijnlijk het bijbelverhaal betrekking, waarin de macht beschreven wordt, die Jozef en zijn familieleden geruimen tijd in het vreemde land uitoefenden, waarbij we hier aanknoopen:

Volgens dit verhaal dan zou Jozef gedurende de zeven vette jaren in alle steden den graanoogst in pakhuizen hebben laten opslaan, om zoodra zich gedurende de zeven magere jaren hongersnood in Egypte en omliggende landen begon te vertoonen dien graanvoorraad tegen woekerprijzen te verkoopen. Jozef's broeders en verdere familieleden echter, die nog te Kanaän woonden, werden uitgenoodigd om met hun vee naar Egypte te komen. (Boek Genesis, Hfdst. 4, vs. 11 en 12), waar hij hen „in het beste van het land" woonplaatsen schonk en „het gansche huis zijns vaders tot de kinderkens toe" met brood onderhield.

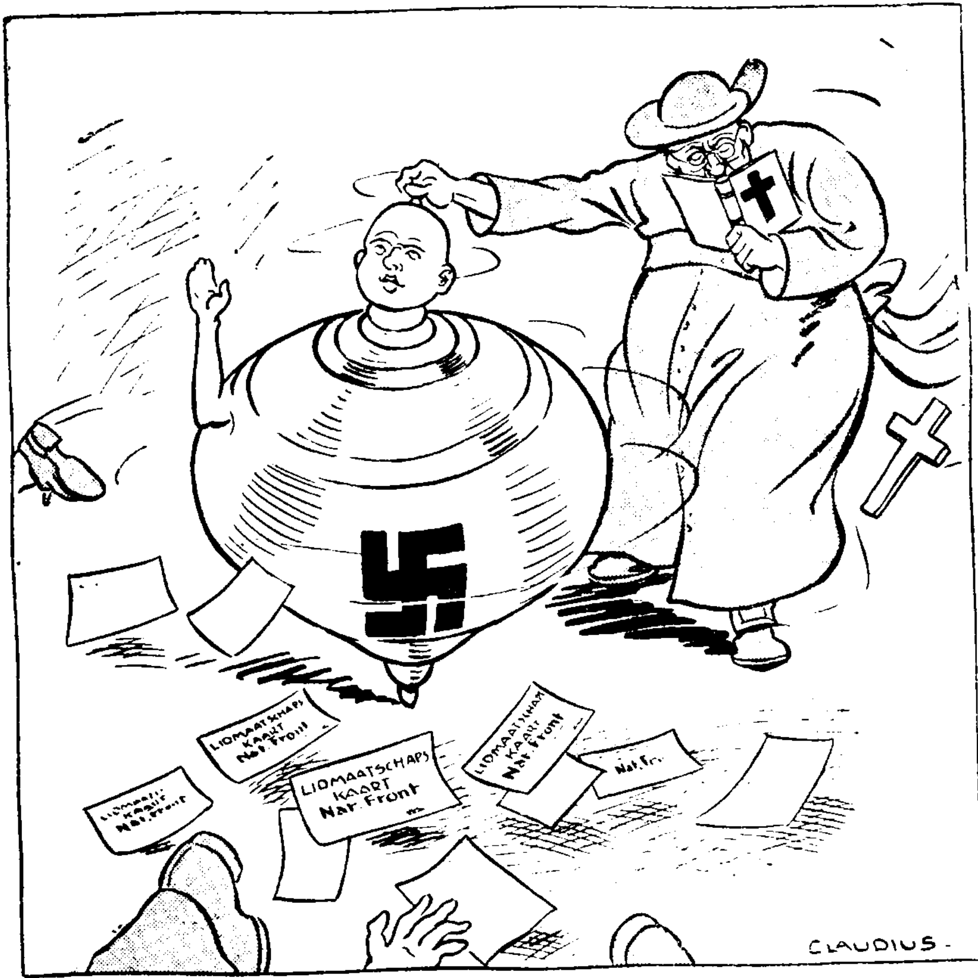
De Egyptenaren zelf echter moesten dat brood duur betalen, en het geïnde geld werd in Farao's paleizen opgehoopt. Toen dan na eenigen tijd al het geld uit Egypte en aangrenzende landen onder Jozef's beheer was geraakt, liet hij de hongerende bevolking het graan met haar bezit aan vee betalen (Gen. 47, 15) en in het volgende jaar moesten de inheemsche bewoners hun brood koopen met hun landbezit en eindelijk zelfs met dienstbaarheid (Gen. 47, 18).

Binnen enkele jaren dus had Jozef met zijn broeders het klaargespeeld de inheemsche bevolking totaal uit te plunderen en aan de Hebraeërs dienstbaar te maken. Deze leidden een gemakkelijk en ruim leven, ook na Jozef's dood (Boek Exodus 1, 6, 7); ze werden vruchtbaar en machtig en wiesen overvloedig „zoodat het land met hen vervuld was."

Dit verhaal van schaamte- en meedoogenlooze uitplundering door een gewieksten jood wordt in den bijbel in den vorm van een lofrede op joodsch wijs beleid gegeven. En wanneer dan een nieuwe Vorst het bestuur over Egypte aanvaardt, die het gevaar voor de Egyptenaren inziende, maatregelen verordent om aan die uitzuigerij van het eigen volk door het jodendom paal en perk te stellen, worden deze wijze,

Wat, oorlogsdreiging? Ja wat nu?
De Geer, wij zwarten zeggen U:
Ons nazi-vuur is glad gebluscht;
wij zijn legaal — laat ons met rust!

Wat nazi? Toch? Met rassenleer
en bloed en bodem en zoo meer?
In Godsnaam. Maar — néém Arnold dan,
hij blijft onze vertrouwensman.

en van gezond volksch gevoel getuigende verordeningen als een smadelijke onderdrukking van het uitverkoren volk voorgesteld. „En de Koning zette oversten der schattingen (belastingen) over de kinderen Israëls om ze te verdrukken met hun lasten." (Ex. 1, 11). Bovendien werden deze aan het werk gezet „met hardigheid, zoodat zij hun leven bitter maakten met harden dienst, in leem en in tichelsteenen, en met allen dienst op het veld. (Ex. 1, 13, 14). M.a.w., de joden moesten gaan werken voor hun brood. Is het dan wonder, dat we verder lezen (Ex. 2, 23): „En het geschiedde na vele dezer dagen, ... dat de kinderen Israëls zuchtten en schreeuwden over den dienst, en hun gekrijt over den dienst kwam op tot God", en dat Jahwè, vermoedende, dat de koning van Egypte niet bereid zou zijn de joden goedschiks te laten vertrekken, beloofde Egypte „met al zijn wonderen" te zullen slaan, totdat de vorst bereid zou zijn zijn toestemming te geven. Bovendien werd daarbij dan nog een douceurtje voor de joden gevoegd. (Ex. 3, 21, 22): „En het zal geschieden, wanneer gijlieden uitgaan zult, zoo zult gij niet ledig uitgaan. Maar elke vrouw zal van hare naburen en van de waardin haars huizes eischen zilveren vaten en gouden vaten en kleederen, die zult gij op uwe zonen en uwe dochteren leggen en zult Egypte berooven."

Hier hebben we derhalve een volledig verhaal van den joodschen kroniekschrijver omtrent de joodsche praktijk van uitbuiting en berooving van een in nood verkeerend volk. En wel te verstaan: de uitbuiter verricht daarbij een godgevallig werk, waarvoor hij zich een belooning in goud en zilver en in kleederen mag toeëigenen.

Hierin is derhalve de joodsche mentaliteit in al haar naaktheid door den jood zelf beschreven en dan nog wel in een zijner heilige boeken!

Dat met die uittocht uit Egypte inderdaad een einde gekomen zou zijn aan het verblijf der Israëlieten in dat land is intusschen geenszins het geval.

Onder de 21ste dyanstie der Egyptische vorsten begon het verval van het Rijk, en tusschen 1090 en 1045 v. Chr. viel het zelfs uiteen. Palestina werd weer onafhankelijk, totdat koning Sesonchis I, in den bijbel Sizak geheeten, in 930 v. Chr. tegen Palestina optrok, Jeruzalem heroverde en den tempel van Salomo verwoestte. Dit gebeuren is op de muren van den tempel van Karnak in inscripties beschreven.

Maar ook overigens bleven verschillende verbindingen tusschen het jodendom en Egypte bestaan: zoo o.a. ontwikkelde zich een druk handelsverkeer tusschen Egypte en Assyrië en Babylonië, waarvoor de verbindingsweg van nature over Syrië en Palestina voerde; en vele israëlieten en joden maakten daarvan gebruik om zich in het land van den Nijl te vestigen, waardoor daar weldra weer kleinere joodsche kolonies ontstonden. Natuurlijk weer niet met het doel om dit gebied tot heil der Egyptenaren tot ontwikkeling te brengen, maar allereerst ten einde die inheemsche bevolking uit te buiten en uit te zuigen en de belangrijkste bestuursposten te bezetten.

Zoodat het niet te verwonderen valt, dat een der in lateren tijd gevonden in het arameesch geschreven Papyri eenigszins uitvoerig melding maakt van de verwoesting der synagoge te Elephantine (nabij de Nubische grens), die nog wel door een joodsche wacht bewaakt werd.

Een nieuwe tijd brak voor het jodendom in Egypte aan, toen Alexander de Groote van Macedonië zich van het Nijlland meester maakte, en in 332-331 v. Chr. de havenstad Alexandrië stichtte om deze tot hoofdstad van zijn Rijk te maken. Hoewel zijn onrustig krijgshaftig leven en zijn vroegtijdige dood (323 v. Chr.) den vorst beletten dit plan ten uitvoer te brengen, ontwikkelde de nieuwe stad zich, dank zij de bescherming, die ze na Alexander's dood van de Ptolemaeïsche vorsten van Egypte ontving, binnen enkele eeuwen tot het grootste centrum van Helleensch-joodsche kultuur. Kort vóór den aanvang van onze tijdrekening telde de stad 300.000 vrije inwoners, Grieken, Egyptenaren en joden, en waarschijnlijk een gelijk aantal slaven. Maar tusschen de joden en de andere vrije groepen ontbrandde een felle strijd ten gevolge van de joodsche neiging zich boven de overige bevolking te verheffen, en daaruit voordeel te trekken. In talrijke nog bestaande geschriften werd de superioriteit van het joodsche volk verkondigd, werd het als het roemrijkste en meest begaafde volk geprezen, dat door God boven de anderen was uitverkoren. Van de andere zijde werd hierop geantwoord, dat de joden door Ptolemaeus I wel is waar naar Egypte waren gebracht, maar niet als gelijkberechtigden, maar als gevangenen.

De strijd liep zoo hoog, dat besloten werd den in een vroeger artikel reeds genoemden joodschen philosoph Philo als afgezant van het jodendom naar Rome te zenden — Egypte stond sedert 51 v. Chr. onder voogdij van het Romeinsche Rijk — om een beslissing van Keizer Caligula uit te lokken. Maar de verbittering onder de niet-joden was reeds te hoog gestegen. Na de viering van het joodsche Nieuwjaarsfeest, die met eenig uittartend openbaar vertoon was gepaard gegaan, werden den volgenden dag — het was in het jaar 38 v. Chr. — verschillende synagogen bestormd en verwoest. (Zie Hauser, Geschichte des Judentums). Dat de joden in dien tijd inderdaad een macht, niet alleen in het Romeinsche rijk, maar ook in Egypte vormden, vindt men bevestigd in de werken van den Griekschen schrijver Strabo (die zelf o.a. ook Egypte geruimen tijd bezocht), — waarin men kan vinden:

„De joden hebben zich reeds in iedere stad genesteld, en het is niet gemakkelijk een plaats op aarde te vinden, die hen niet heeft opgenomen, en die niet door hen beheerscht wordt.... Zoo komt het, dat Egypte en de Cyrenaica, die in hun handen zijn gevallen, alsook vele andere steden, zelfs hun zeden navolgen.... In Egypte bezitten zij burgerrechten, en een groot stadsdeel van Alexandrië is voor hen in het bijzonder ingeruimd. Zij hebben een eigen bestuurder, die hun aangelegenheden verzorgt, hun geschillen berecht en hun contracten en verdragen bekrachtigt"

(Wordt vervolgd).

Het inzicht kwam overal te laat.

Waar Joden en Vrijmetselaars regeeren, heerscht de leugen.

Wij kennen een dame, een rentenierster van liberalen huize, die naar de Engelsche radio luistert. Engeland wint den oorlog, zegt zij. Haar overtuiging berust niet alleen op wat zij van Radio Oranje hoort, maar zij heeft ook een eigen meening, nl. deze: „Steeds wint diegene, die het meeste geld heeft."

Dit laatste bewijst, dat zij niets begrijpt van het werkelijk gebeuren, dat wij beleven; want juist òmdat steeds het geld won, wordt deze oorlog gevoerd. Ditmaal zal het socialistische idealisme het kapitalisme overwinnen, omdat de kracht van een waarlijk groot idealisme onoverwinnelijk is.

Uit de mededeelingen van deze oude dame is ons echter opnieuw gebleken, dat de jiddische leugenpropaganda, die via de Engelsche radio hier wordt gemaakt door van Blankensteijn en consorten, nog velen verhindert den rechten weg te vinden.

In een Zwitsersch maandblad („Nationale Hefte, November 1940), werd onlangs duidelijk gemaakt, hoe het Fransche volk bedrogen is door de leugenpropaganda dezer krantenbandieten en wij laten het betoog hier volgen, ten bate van de Nederlandsche oude dames en anderen.

„Het oordeel van de geschiedenis zal de gewetenlooze politici, die er alles op hebben gezet om ons in een avontuur te storten, waarvan wij de gevolgen nu ondervinden, naar verdienste brandmerken."

Peyrouton, Fransch Min. van Binnenl. Zaken in een verklaring voor persvertegenwoordigers, begin Nov. 1940.

„Wat nooit meer goed te maken is, is gebeurd. Door de catastrophe te doen losbarsten, heeft de Führer zich voor de geschiedenis belast met een verpletterende verantwoordelijkheid .... Wij hebben alles gedaan om den vrede te redden. Wij zullen alles doen om den oorlog te winnen, die het Duitsche Barbarisme ons heeft opgedrongen."

„Intransigeant" d.d. 2-9-1939.

„Naar Hitler's stem wordt niet meer geluisterd, terwijl elk woord van Daladier of Chamberlain in de geheele wereld weerklank vindt en universeele beteekenis heeft."

Persmededeeling van den Franschen Berichtendienst, d.d. 22-9-1939.

„Het vredesaanbod van den Führer is van groote beteekenis. Hij zegt: „Ik heb geen oorlogsdoeleinden, noch tegen Frankrijk, noch tegen Engeland. Als hij, Hitler, geen oorlogsdoel tegen ons heeft, dan hebben wij echter bepaalde tegen hem."

„Epoque", d.d. 21-9-1939.

„Hitler probeert met schijnheilige beloften den oorlogswil der Geallieerden te ondermijnen. Deze illusies van de Nationaal Socialisten zijn echter bij voorbaat tot mislukking gedoemd. Hun manoeuvres bewijzen integendeel de zwakheid van Duitschland en de groeiende onzekerheid van de leidende mannen."

„Epoque", d.d. 19-3-1940.

„Fransche en buitenlandsche officieren, die de gevechten bijwoonden, hebben eenparig verklaard, dat de Poolsche infanterie de Duitsche steeds heeft verslagen. Wij kunnen daarom verzekeren, dat het Duitsche leger van heden niet meer dat is van 1914. Voor het verder verloop van den oorlog is dit een zeer belangrijk feit."

„Havas", d.d. 26-9-1939.

„Uit Berlijn wordt bericht: Van het front terugkeerende vliegers berichten over abnormaal groote beschadigingen van Heinkelvliegtuigen. Toen hem daarnaar gevraagd werd, moet de Directeur van de Heinkelfabrieken hebben verklaard, dat de door het Ministerie van Luchtvaart verlangde te snelle productie schadelijk is voor de kwaliteit van dergelijke machines."

„Havas", d.d. 27-9-1939.

„De Duitsche onderzeeboot-oorlog zal geen ernstige gevolgen hebben. In den bouw van deze booten is sinds 20 jaren nauwelijks vooruitgang gemaakt .... Sedert het begin van den oorlog hebben de Duitschers elke week in doorsnee 3 U-booten verloren; zelfs als het de Duitsche werven zou gelukken om wekelijks 2 booten af te leveren, dan moet toch de totale sterkte van de vloot regelmatig kleiner worden. Ook wordt het voor de Duitsche admiraliteit steeds moeilijker om nieuwe manschappen en officieren te vinden, die voldoende geschoold zijn, om met de moeilijk te behandelen vaartuigen als U-booten om te gaan."

„Havas", d.d. 25-11-1939.

„Voor het geval, dat het komende offensief aan het Westfront zou mislukken, heeft Hitler reeds alle maatregelen getroffen. Het is niet onmogelijk dat hij en zijn ministers dan aftreden, ten gunste van een groep militairen, die de opdracht hebben den Geallieerden een aanneembaren vrede aan te bieden. Korten tijd later zou dan de oude regeering onder Hitler weer terugkomen."

„Oeuvre", d.d. 28-11-1939.

„Het Rijk heeft er van afgezien om militairen steun van Italië te krijgen. Alle partijafdeelingen hebben sinds verleden Zondag opdracht gekregen om de vooraanstaande persoonlijkheden in de partij er op voor te bereiden, dat men voorgoed moet afzien van de plannen met Italië."

„Oeuvre", d.d. 3-1-1940.

„Niets wijst er op, dat als gevolg van het onderhoud tusschen Hitler en Mussolini op den Brenner een nauwere samenwerking tusschen Rome en Berlijn zal ontstaan. Integendeel kan men met bevrediging vaststellen, dat de Italiaansche pers tegenover Engeland nu een veel vriendelijker houding aanneemt."

„Oeuvre", d.d. 18-3-1940.

„Om de ware beteekenis van het pact tusschen Hitler en Stalin te overzien, moet men nog eenigen tijd geduld hebben. Er is niets gebeurd, dat den bodem zou kunnen inslaan aan onze hoop die wij formuleerden: „n.l. dat Rusland vóór het einde van den wereldoorlog tot de andere partij overgaat.

„Epoque", d.d. 19-9-1939.

„De totale fusie van Frankrijk en Engeland is een garantie voor den afloop van den oorlog .... In elk geval staat vast, dat Duitschland onder het gewicht van de Fransch-Britsche overmacht ten gronde gaat."

„Figaro", d.d. 18-11-1939.

„Hitler zal nooit bereiken, dat Frankrijk en Engeland uit elkaar gaan."

Léon Blum in „Populaire", d.d. 6-6-1940.

„Terwijl de geallieerden het prachtige schouwspel bieden van een volkomen eenheid en samenwerking, zijn er in Duitschland teekenen, die wijzen op een ernstigen, dramatischen toestand. Deze kan elk oogenblik zoo gevaarlijk worden, dat het Rijk er aan ten gronde gaat."

„Excelsior", d.d. 20-11-1939.

„De geallieerden hebben den oorlog reeds gewonnen, hoewel men nog niet zien kan hoe de nederlaag zich in Duitschland ontwikkelen zal en wanneer zij begint. De positie van den Führer en zijn medewerkers is in elk geval uiterst moeilijk, omdat hij al zijn bondgenooten reeds verloren heeft."

„Oeuvre", d.d. 1-1-1940.

„Waarop wachten de neutrale landen eigenlijk nog, gezien het hardnekkige werken der geallieerden, die besloten zijn door te vechten tot de totale overwinning?"

„Journal", d.d. 1-2-1940.

„Het besluit van de Engelsche Regeering, om zich niet meer te bekommeren om de neutraliteit van de Noorsche en Deensche kustwateren, is een vanzelfsprekende politiedaad van de geallieerden, die voor het succes van de blokkade noodzakelijk is ... In dezen oorlog zijn er geen neutralen in den zin, zooals men die van 1914-1918 heeft gekend ... De Fransche Regeering moet tegenover de neutralen minder scrupuleus zijn, zij strijdt voor haar land en mag daarom niet zoo naief zijn om zich bij haar handelingen tegenover de neutralen door scrupules te laten terughouden."

„Jour", d.d. 18/19-3-1940.

„Onze Engelsche vrienden hebben over de gevechtsacties van Maandag berichten gepubliceerd, die geen nauwkeurig beeld van den toestand geven. Zoo was in zekere Engelsche krant te lezen, dat de Duitschers geweldige verliezen geleden hebben en in het bijzonder 7000 dooden hadden. 7000 dooden — dit beteekent ongeveer 30.000 tot 35.000 gewonden. De Duitsche generale staf heeft echter maar 12000 man ingezet en dit getal van Engelschen oorsprong heeft dus op zijn minst een nul te veel."

„Petit Parisien", d.d. 20-10-1939.

„Wij hebben in Frankrijk eerst door bemiddeling van de Belgische en Zwitsersche pers kennis gekregen van den volledigen inhoud der Rijksdag-Rede van den Führer. Waarom heeft de Fransche censuur de kranten niet toegestaan om die rede volledig openbaar te maken?"

„Emil Bure in „Ordre", d.d. 13-10-39.

„In de Fransche pers worden al te veel berichten verbreid, die uit den duim gezogen zijn, die naar men zegt uit neutrale landen kwamen en waarin belachelijke beweringen over Duitschland worden gedaan. Zoo b.v. deze: dat men een speciale toestemming noodig heeft om zich in Duitschland eenmaal per week te laten scheren en dat het het Duitsche Volk volledig onbekend is, dat het land in oorlog is, dat zekere leidende Duitsche persoonlijkheden plotseling verdwenen zijn en meer zulke sprookjes."

„Journal", d.d. 22-10-1939.

(Slot pag. 14).

DE PYRAMIDE-ZWENDEL!

De Joden spreken!
Wat Joden en Engelschen van een wetenschappelijk vraagstuk maakten.

II.

Het Pyramide-vraagstuk, hoewel oorspronkelijk een zuiver theoretisch wetenschappelijk, heeft door zijn verbinding met de Britsche Israëlbeweging een bij uitstek politiek karakter verkregen, en moet dan ook als een vraagstuk van de hoogere wereldpolitiek worden beschouwd, met alle knepen, die daarbij kunnen voorkomen. Wie hieraan nog mocht twijfelen, herleze hetgeen in ons vorig artikel is aangehaald uit de brochure van Dr. Rademaker; maar kritisch wel te verstaan! We vinden daar, dat de tien stammen Israëls uit het oude Rijk Israël zich verspreid hebben over Engeland en Amerika, Scandinavië, België en Nederland. „o.a." is hierbij gevoegd; maar voegen wij er nu nog Frankrijk bij, en letten we erop, dat Duitschland niet er bij wordt vermeld, dan hebben we precies de combinatie, die Engeland in 1938 tegen Duitschland in het vuur dacht te brengen en een jaar later ook heeft gebracht.

Ook het tijdstip van de stichting der Britsche-Israël-beweging is merkwaardig. Zestig jaren is ze oud, dus haar oprichting en actie dateeren ongeveer van 1880, tien jaren na den Fransch-Duitschen oorlog. Vond Engeland het in 1870 niet ongeschikt, zijn overbuur Frankrijk, die hem een eeuw lang groote moeilijkheden had bereid (in Noord-Amerika, de Napoleontische oorlogen, in de Middellandsche zee, enz.), eens een gevoeligen klap kreeg, nauwelijks was deze vijand verslagen en begon de Duitsche macht te groeien, of de Engelsche Vrijmetselarij profeteerde in 1890 in haar verkapte weekblad „The Truth", den oorlog tegen Duitschland, die dan ook prompt in 1914 uitbrak.

Eindelijk mogen we ook de laatste alinea van den uit Dr. Rademaker's pamflet geciteerden tekst niet vergeten, waarin we lezen **„dat het Britsche volk bestemd is om de nieuwe wereldorde te stichten en een zegen te worden voor alle naties."**

De Britsche-Israël-beweging blijkt dan toch wel het toppunt van schijnheiligheid te belichamen, waar ze zich niet ontziet, haar vurig begeerd politiek doel als de belofte „van een zuiver historischen bijbel" naar goddelijke beschikking voor te stellen.

In dit opzicht zijn derhalve, dit blijkt tevens, jodendom en Angel-Saksendom volkomen gelijkwaardig: beiden Gods uitverkorenen! en aan elkander gewaagd!

Het tendentieuze, opzettelijke bedrog ligt er dan ook in de beide in ons vorig artikel genoemde werken, evenals in hun gemeenschappelijke bron, dik op, zooals we in het volgende zullen aantoonen.

Tevoren voelen we ons echter verplicht een waarschuwing in te lasschen: Wie geneigd is in de bedoelde werken een door hoogere godsdienstige bedoelingen en gevoelens geleide uiting van oudheidkundige geleerden te zien, laat zich willens en wetens bij den neus nemen. **Immers de Br. Isr.-beweging is geen godsdienstige maar een zuiver politieke beweging,** en op haar is het bekende woord van toepassing:

„Waar de Engelschman de woorden „God" en „Christendom" gebruikt, meent hij „katoen". We gaan nog een stap verder met onze waarschuwing:

Wie aan de „Goddelijke Boodschap" van den jood Davidson en zijn apostelen Van der Vecht en Dr. Rademaker eenige waarde hecht, verdient geen beter lot dan in en met alles bedrogen te worden. **Want wat te denken van een „Goddelijke Boodschap" voor de menschheid, die zich over een tijdvak van 6000 jaren** (van 4000 v. C. tot 2001 n. C.) **heet uit te strekken, die evenwel in zoodanigen vorm werd gegeven, dat 5940 jaren van dat 6000-jarige tijdvak moeten verloopen, voor en aleer een paar gewiekste Engelschen en een jood de beteekenis der Boodschap meenden gevonden te hebben."**

Wij meenen althans de Godheid meer wijsheid te mogen toeschrijven.

De Cheops-Pyramide heeft alle eeuwen door ten zeerste de belangstelling getrokken, zoowel van vorsten als van mannen der wetenschap. Van de laatsten zijn er in ons vorig artikel al eenigen genoemd: Petrie, Maspero, Lepsius en Borchardt, waarbij zich later nog eenige Engelschen hebben gevoegd, o.a. Piazzi Smyth, Wheeler, Marsham Adams en de Engelsche jood Davidson.

De groote belangstelling van de Britsche regeering en de Britsche wetenschap voor land en kultuur van Egypte dateert eigenlijk eerst van den tijd, toen Napoleon in 1798 zijn befaamde veldtocht daarheen ondernam. Want Engeland had ingezien, dat van Egypte uit de Middellandsche Zee beheerscht kon worden; dat het ook, van Egypte uit, de Turksche heerschappij in Klein-Azië en Griekenland zou kunnen bedreigen, terwijl omgekeerd vandaar uit een aanval van vreemde zijde op de Engelsche koloniën mogelijk zou zijn. Vandaar, dat het voor Engeland van het grootste belang was allereerst de Fransche vloot in de Middellandsche zee te vernietigen. Zooals dan ook prompt door Nelson geschiedde.

Toen na de eeuwwisseling van 1800 en na den veranderden toestand in Frankrijk en in geheel Europa eerst de bevrijding van Griekenland en daarna het algemeene Oostersche vraagstuk de aandacht gingen vragen, werd de oplossing van dit laatste en van het Dardanellenvraagstuk voor Engeland hoe langer hoe meer van beteekenis. Vooral toen het Suez-kanaalplan vasten vorm kreeg, richtte Engeland meer dan ooit zijn belangstelling op Egypte. Daar er echter ook groote Fransche belangen bij de uitvoering van het plan de Lesseps betrokken waren, wenschte de Fransche regeering van een aanzienlijken invloed in Egypte verzekerd te blijven, en dit verlangen werd niet geringer, toen Lionel Rothschild te Londen in 1875 aan den Engelschen Prime-Minister, den jood Disraëli, 176.602 Suezkanaal aandeelen van 500 frs. bezorgde, die hij van den in groote geldverlegenheid verkeerenden onder-koning van Egypte Ismail Pascha had overgenomen.

Aangezien de Egyptische financiën onder vreemd toezicht gesteld waren, bleef er een onafgebroken rivaliteit tusschen Frankrijk en Engeland bestaan, waarbij Engeland echter een grooten voorsprong had, daar het „ter bescherming van het Suez-kanaal" een legermacht in Egypte onderhield, hetgeen meermalen tot nationalistische woelingen en opstanden leidde. Op grond hiervan annexeerde Engeland in 1898 het Egyptische Sudangebied. In 1907 kwam aan de Fransch-Engelsche wrijving een einde door de zoogenaamde Marokko-overeenkomst, waarbij Frankrijk van zijn „rechten" in Egypte afstand deed en in ruiling daarvoor bepaalde „rechten" in Marokko verkreeg.

Uit het voorgaande blijkt, dat Engeland gedurende een groot deel van de 19de eeuw een belangrijken invloed in Egypte heeft uitgeoefend en die toestand is in hoofdzaak tot heden blijven bestaan, al werd in 1922 de onafhankelijkheid van Egypte door het Engelsche Parlement erkend. **Ook het huidige gebeuren wijst daarop en klaarblijkelijk schrikt Engeland voor de meest krasse middelen om zijn doel te bereiken niet terug. Men denke maar aan de al eeuwen bestaande „Intelligence-Service";** en aan het beruchte „right or wrong, my country". (Recht of onrecht (gelijk of ongelijk) mijn land gaat voor!)

Is dit een geestesgesteldheid om onpartijdig zakelijke, politieke en zelfs ook wetenschappelijke besluiten en beslissingen te verwachten? Bovendien nog spelen jodendom en vrijmetselarij in Engeland een buitengewoon groote rol. Zoowel het Engelsche volk als het joodsche beschouwen zich als de uitverkorenen onder de volken, en het is niet aan te nemen, dat de geheime machten bij het vinden der oplossing van het Pyramide-vraagstuk, evenals bij de stichting en de actie van de Br. Isr.-beweging, niet de handen in het spel gehad zouden hebben.

Alvorens we nu in een slotartikel de beweringen van de Br. Isr.-beweging en van hare rassenkundigen onder handen nemen, willen we nog de aandacht vestigen op een enkele maanden geleden verschenen brochure van de hand van Dr. W. van Bemmelen met den titel „Het Raadsel van de groote Pyramide", welke na een zeer zakelijke beschrijving van dien reuzenbouw, gegrond op eigen waarneming en ervaring, met een korte kritische beschouwing van Davidson's gevolgtrekkingen uit de door Piazzi Smyth verrichte metingen besluit.

(Slot volgt).

2

....en dan die Jodenangst!

Ze leefden in de „gola", in verstrooiing,
lang voor den val reeds van Jeruzalem.
Slechts zoo vond Juda's sjachergeest ontplooiing
en immers — heel de wereld was van hem!
Als slaven bracht Pompejus hen naar Rome,
maar werken kreeg geen mensch van hen gedaan
en 't eerste ghetto is reeds toen gekomen
voor 't ras, dat slechts van andren kan bestaan.

Natuurlijk kreeg 't gespuis ook toen bevechters
en Flaccus reeds stond als anti-semiet
en als Romein voor zijn Romeinsche rechters,
wegens bestrijding van den parasiet,
die in zijn oog gevaarlijk voor den Staat was,
wijl deze door het ras werd leeggeroofd.
En Cicero, die Flaccus' advocaat was,
kreeg Juda's vuilen laster op zijn hoofd.
Caesar, de democraat, gaf burgerrechten
aan 't woekervolk en gaf daarmee den jood
gelegenheid om Rome's volk te knechten
en ook — tot Rome's val den eersten stoot!

Ze kwamen de rivieren naar beneden.

....tegen prullaria uit den Orient.

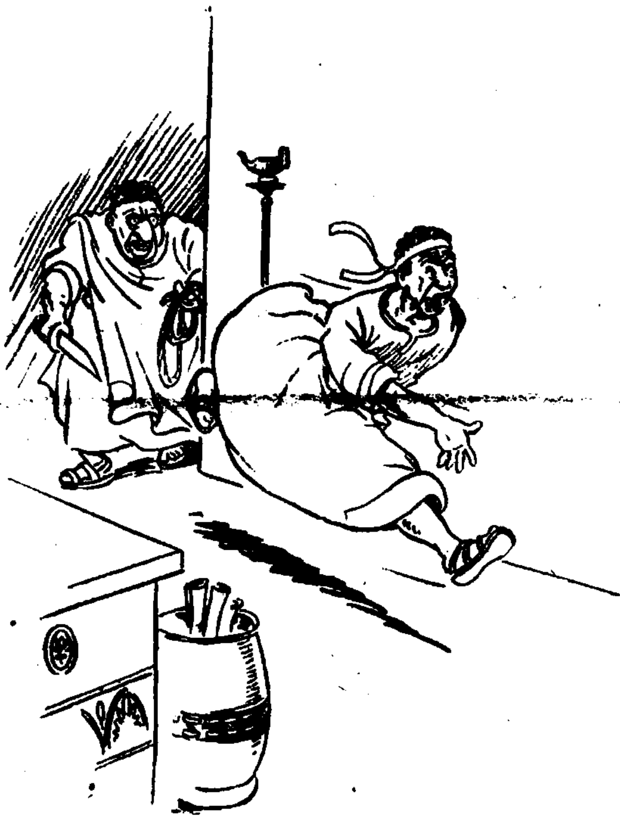
Met Caesars legers zijn ze hier gekomen
de eerste joden (tot aan Maas en Rijn)
met welker broed 't gebied van deze stroomen
voor twintig eeuwen opgescheept zou zijn.
't Gevolg is, dat de joden ons verklaren
— en 't heeft ons van de heeren niet verrast —
dat zij reeds lang vóór den Germaan hier waren
en dat die feitlijk hier is als — hun gast!
Stel U dat beeld voor! Deze jodenzonen
in 't Nederduitsche woeste woudgebied
en dat een beer of wolf zich zou vertoonen
en dàn die jodenangst! Wie lacht daar niet?
Die purgatieve vrees werd steeds vermeden;
de heeren blonken nooit als strijders uit!
Ze kwamen de rivieren naar beneden
als sjacheraars en kochten hier den buit,
den oorlogsbuit van Caesars legioenen!
Ze slopen, buigende, van tent tot tent
en ruilden toen reeds waarden van millioenen
tegen prullaria uit den Orient.

Soms waagden zich die Levies en die Brammen
ook buiten het Romeinsche rechtsgebied
en handelden met de Germanenstammen
aanvankelijk vlot — die kenden Juda niet.

Maar hun gewoeker voerde vaak tot rampen
en, vond het volk de oorzaak in den Jood,
dan bouwde het geen ghetto's en geen kampen,
maar sloeg, zeer radicaal, die oorzaak dood!
Had dus het volk naar joden geen verlangen,
want 't ras hing hem al spoedig uit de keel,
toch bleven deze sjacheraars hier hangen,
want ze „verdienden", licht en vlot en veel!

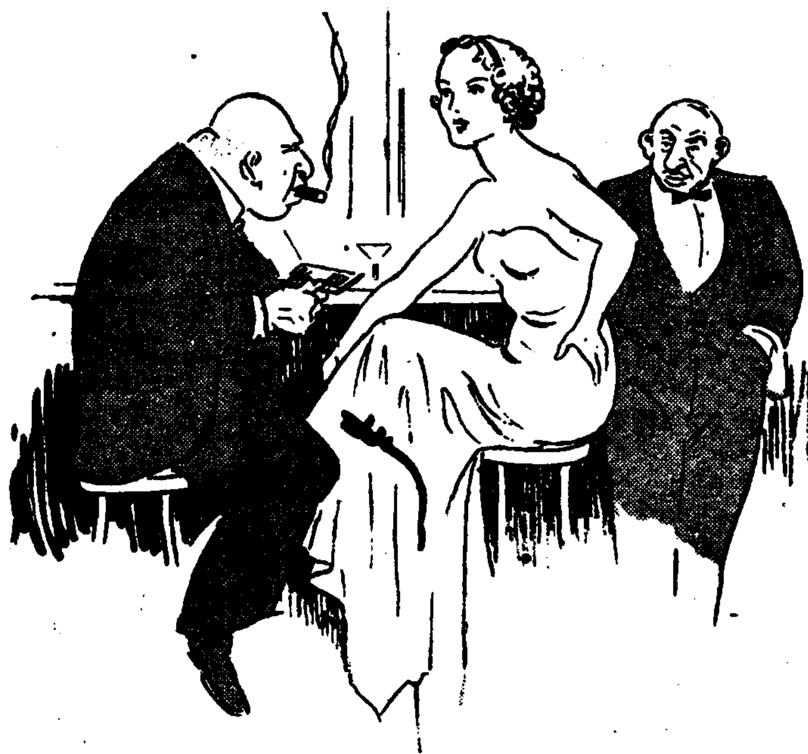
.... die oorzaak dood!

.... en besneden die naar Mozes' wet.

Soms dreigde 't eigen volk hier te verhongeren,
want de Romeinen plunderden het uit,
maar Juda zat, in Doornik en in Tongeren,
door militair beveiligd, op den buit!
Ze leefden toen, als steeds, op andrer kosten,
~~maar waren officieel gelijkgesteld~~
en kregen soms, door rijkdom, hooge posten.
Maar 't volk heeft hen geminacht — trots hun geld!
Ze hebben, toen reeds, wissels aangeboden
en die papieren waren goed en mooi,
naar het gebod der Misjna, slechts voor joden,
terwijl 't er niet op aankwam voor den goy!

En reeds in dien tijd werden synagogen
door de geplaagde gastheeren vernield,
want Juda's woord bleek altijd weer gelogen
en 't ras door zucht tot zwendelen bezield.
Ze lieten altijd andren voor zich draven
en werden in behaaglijk nietsdoen vet.
Ze hielden voor den arbeid vele slaven
en die — besneden ze, naar Mozes' wet!
Den slavenhandel hadden zij in handen;
de Venetiaansche markt van menschen was
een centrum van export naar alle landen
uitsluitend voor de kooplui van het ras.
De menschenhandel, erger dan hun stelen
en lucratiever, zit den jood in 't bloed.
Zoo worden ook vandaag nog de bordeelen
van Mexico verzorgd door dit gebroed.

.... verzorgd door dit gebroed.

(Wordt vervolgd).

(Vervolg van pag. 10).

„Wij zijn bij de beoordeeling van onzen vijand, het nat. soc. Duitschland, al te critiekloos, wanneer wij het elk oogenblik zoo voorstellen als zou dit land voor een ineenstorting staan of ten prooi zijn aan binnenlandsche twisten. Den eenen dag is de kroonprins onthoofd en den volgenden dag staat hij weer met den Führer op den besten voet; gisteren was Göring in ongenade, vandaag is hij weer almachtig .... Al deze leugens hoopen zich op en worden steeds herhaald."

„Progrès de Lyon", d.d. 10-1-1940.

„Waarom zijn sinds eenige jaren de berichten over de gebeurtenissen in het buitenland vervalscht, onverschillig behandeld of ter zijde gelegd? Hoe kwam het dat men den oorlog verklaren kon, zonder dat het volk daarop de minste contrôle had, terwijl men zich toch tweemaal moet laten controleeren als men b.v. in de bioscoop wil gaan?"

„Lucien Romier in Figaro".

„De Franschen zijn met leugens overstroomd en in elk opzicht bedrogen met gegevens over hun eigen kracht, over de hulp der Engelschen, over den werkelijken toestand in Europa, over de mogelijkheid van een vreedzame regeling en over de werkelijke oorzaken van den oorlog en zijn doeleinden."

„Wladimir d'Ormesson in „Moniteur" d.d. 27-8-1940.

„Gedurende de 8 maanden van dezen „vermakelijken oorlog", zooals men hem in Frankrijk noemde, werden in de pers de meest sensationeele berichten verspreid, die bijna elken morgen de ineenstorting van Duitschland en heftige twisten tusschen Hitler en de Generaals van de Rijksweer verkondigden. Een van de eerste processen die moeten worden gevoerd, is dat tegen onzen berichtendienst Sinds een jaar is onze geheele activiteit slechts opgebouwd op onnauwkeurigheid en leugens."

Fernand Laurent in „Jour", d.d. 23-7-1940.

Wij zien uit bovenstaande aanhalingen hoe het Fransche volk werd voorgelogen en hoe langzaam het inzicht groeide. Het is in ons land niet beter geweest. Men kan zich slechts verbazen over de domheid van een deel onzer volksgenooten, die nu nog luisteren naar en gelooven in het gedaas van dezelfde leugenaars, die vroeger hier de kranten vulden en nu in Londen, en in versterkte mate, hun vuil werk voortzetten.

NABETRACHTING OVER DE BOEKENWEEK.

Voor ons ligt een boek, dat merkwaardig aandoet. Zijn inhoud moet een bloemlezing zijn van de werken der Nederlandsche dichters, lyriek en proza. Maar het blijkt een vreemd geval. Het voorwoord, de inleiding is geschreven door een Nederlandsche en een jood. Hoe komt dat? Och, bij het verder lezen ontdekken wij nog meer: Een novelle van een jodin, een gedicht van een jood enz.

Moet dat het werk van Nederlandsche schrijvers voorstellen?

De verantwoordelijke heeren voor de boekenweek - commissie hebben daarover blijkbaar niet gedacht! Of willen zij, zooals dat vroeger ook in andere landen werd gedaan, de werkelijk tot het volk behoorende dichters in den rug aanvallen? Hoe kunnen Nederlandsche boekhandelaars het wagen om zulke boeken als „gratis boek" aan hun volksgenooten voor te leggen? Hebben de heeren zich sinds Mei 1940 misschien geen oogenblik de moeite gegeven om over deze dingen eens na te denken? Wat hebben volksvreemde elementen te maken met het werk van Nederlandsche schrijvers?

Waar de verantwoordelijke heeren van de Vereeniging tot Bevordering der Belangen des Boekhandels heen willen? Ja, dat is goed merkbaar aan de werkelijk grotesk aandoende samensche schrijvers in dit boek. Werkelijkheidszin en instinct schijnen den heeren ook al geheel te ontbreken.

Wij begrijpen de zakelijke redenen, die de heeren er toe brachten om een „present-boek" te maken, dat niemand zou koopen. In andere Europeesche landen zijn zulke producten van volksvreemde elementen niet meer te krijgen, ook niet zoomaar. Wat denken de heeren van de Contactcommissie van de Ver. ter Bev. der Belangen des Boekhandels eigenlijk? Een eer is zulk een prestatie voor den boekhandelaar, die een drager van de cultuur moet en wil zijn, zeker niet. Deze „prestatie" is niet meer dan een prutswerk, uitgevoerd door leege hoofden. De heeren hebben alleen weer aan hun zaakjes gedacht en heelemaal niet overwogen, hoe zij hun volk werkelijk de beste dichters nader konden brengen, dichters, die maar juist goed genoeg zijn en ook alleen maar verdienen en het recht hebben om tot hun volk te spreken.

Wanneer men een present-boek wil verdeelen, dan zullen daarin toch maar alleen dezen aan het woord mogen komen.

Maar het is hier alleen om de baten gedaan.

Waarom wordt jongen krachten, die gezond zijn van denken en doen, de weg niet geëffend om waarlijk groote dingen te kunnen doen, waarom nu weer deze verzameling van het stempel der vreemdelingen, die als parasieten van de Nederlandsche literatuur moeten worden beschouwd? Hebben de heeren de laatste jaren slapende doorgebracht? Of wat willen zij eigenlijk?

BREDA

JOS. DRIESSEN
BREDA

Fabriek van
Verfkwasten en Penseelen
Alle aanverwante
schildersartikelen
Uitsluitend beste kwaliteiten

Specialiteit:
„BATAAFKWASTEN"
NEDERLANDSCH OCTROOI No. 46996

HAARLEM

UW WASSCHERIJ IS:
STOOMWASSCHERIJ
DE NIJVERHEID
A'damsche Vaart 26—28
Telef. 12311 - HAARLEM

NIJMEGEN

Tuinarchitectuur
Vakkundige en moderne tuinaanleg
W. L. HENDRIKS
Gedipl. tuinbouwkundige
DRIEHUIZERWEG 177
Tel. 20069 NIJMEGEN

eet meer visch

U zoekt geldbelegging ?
Wij dienen U van advies
Adres verkrijgbaar op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

Bezoekt Café-Restaurant
DAS DEUTSCHE HAUS
Prima consumptie - Billijke prijzen
Korenmarkt 1 - NIJMEGEN
Man spricht Deutsch. J. A. Gerritsma

ROTTERDAM

JAC. BONNECROY
Gediplom. Uurwerkmaker en Goudsmid
Benthuizerstraat no. 20
ROTTERDAM — Telefoon 43527

L. M. TIEMAN
voorheen T. H. TIEMAN
ROTTERDAM
Rodenrijschestraat 31
Telefoon 41923
ALGEHEELE WONINGINRICHTING
BEHANGERS- en STOFFEERDERSBEDRIJF

N.V. HANDEL MIJ. IN SLACHTHUISPRODUCTEN
Vertegenwoordiging:
ARMOUR & COMPANY
Nieuwland 5a — ROTTERDAM

GAAT NAAR DEN MAN UIT DE PRAKTIJK
Expertise-Bureau voor brandschade, vernieling enz. - Specialist voor vaste en meubilaire goederen - Bekwaam Expert
Reeds dertigjarige ervaring
N. VAN HOORN - Vijverhofstraat 103A
Rotterdam — Telefoon 43530

VOOR BETER BROOD EN BANKET
H. C. PELETIER — ROTTERDAM
Benthuizerstraat 91 — Telefoon 41386

A. HAACKE & Co. - Rotterdam W.
Hudsonstraat 155b — Telefoon 37683
Celle - Berlijn - Dusseldorf
Halle - Hamburg
Uitvoering van Isolatiewerken
tegen warmte- en koudeverlies
Asbest, Kieselguhr, Kurk, Magnesia enz.

Duitsche Kantoormachines
H. BUCHNA - ROTTERDAM
Heemraadssingel 290 - Tel. 33941

Voor Auto's, Taxi's, Transport- en Luxe Rijwielen natuurlijk naar:
VAN ZETTEN
van Heusdestraat 9—11
ROTTERDAM — Telefoon 30909

J. FRANKEN
COUPEUR
Dames- en Heerenkleeding naar maat
Uniformen
Kleiweg 88B — Telefoon 45240
HILLEGERSBERG

L. Bartelts
ELECTRO TECHNISCH BUREAU
Adrianalaan 231
Telefoon 42086
SCHIEBROEK (gem. Rotterdam)

BOUW- EN AANNEMERSBEDRIJF
J. TROMP
Telefoon 71972
Burg Hoffmanplein 78 — Rotterdam

N.V. Stuwadoors Maatschappij
NEPTUNUS
v.h. JOH. DE JONG
de goedkoope en
deskundig geleide
Stuwadoors Mij.
voor
Massa- en Stukgoederen
(24 eigen Kranen)
Hudsonstraat 9-11, ROTTERDAM

Omlijstingen voor elk doel op maat
P. D. DOODEWAARD Kzn.
Noordmolenstraat 26
Rotterdam — Telefoon 43910

KAMERADEN !
Gebruikt uw
BIEREN, WIJNEN EN GEDISTILLEERD
van C. KALIS
Pieter van Aschstraat 14c Telef. 44147
OVERSCHIE

ENZLIN'S EFFECTENKANTOOR
Statenlaan 47 — Tel. 44146
HILLEGERSBERG

UTRECHT

SCALA-THEATER — UTRECHT
Pottersstraat — Telefoon 12461
Van Vrijdag 28 Maart af:
DIE ROTHSCHILDS
Een Ufa-film onder regie van
ERICH WASCHNECK
Vooraf:
Ufa-wereldnieuws en Tobis-Holl. nieuws

Gelieve te disponeeren met 15 ct. incasso*
De betaling geschiedt per giro*

* Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Portokosten voor rekening van den ontvanger.

De MISTHOORN-BOEKHANDEL, Leidschestraat 85, Amsterdam, biedt U aan het beroemde werk van
ANTON ZISCHKA:
Wissenschaft bricht Monopole
tegen een maandelijksche betaling van

f 1.— of meer naar verkiezing

De prijs van dit prachtig gebonden werk bedraagt **fl. 4.10.**

Bestelformulier:

Aan den Misthoorn-Boekhandel, Leidschestraat 85, Amsterdam
Telef. 38895
Giro 322600

Ondergeteekende ....

van beroep ....

adres ....

woonplaats ....

verzoekt toezending van het werk van
Anton Zischka - Wissenschaft bricht Monopole,

te betalen in maandelijksche termijnen van *f* ....

Datum ....

Handteekening ....

AMSTERDAM

Besuche Sie die gemütliche Bierstube in Amsterdam

„Et Joldene Tönnsche"

Amstel 14 b. d. Munt
Telefoon 38450
Heinekens Bieren — Billige Preise
Inh.: P. J. Mungersdorf

AMSTERDAM
Hotel-Café-Restaurant „NEUTRAAL"
AMSTERDAM, Damrak 8
TELEFOON 45403 en 47510
Logies met uitstekend ontbijt vanaf f 2.-
Div. Bitters 20 ct. Thee en Koffie 15 ct.
M. W. RABE-KOCH

VAN ERTBRUGGEN & ZN.
2de Const. Huygensstraat 42
AMSTERDAM - Telef. 82629
Uw adres voor meubelen, behang- en stoffeerwerk

RUND-, KALFS- EN VARKENSSLAGERIJ

C. C. W. BURGER & ZOON

Leverancier der Duitsche Weermacht
AMSTERDAM
Willemsparkweg 158 — Telef. 27373

ZUIGERS

Wij fabriceeren (gieten) zuigers voor iederen motor
Alle typen FORD met olievoer onder de pen
N.V. Handel-Mij. Otto Müller
Kerkstraat 425-427 - AMSTERDAM-C.

Te Amsterdam, op 't Rembrandtsplein,
Kunt ge onder elkander zijn.
Maakt dus gebruik van onzen tip
En bezoekt allen CAFÉ TRIP
REMBRANDTSPLEIN 35, Tel. 37157

Er is maar één

W. H. MIERSEMANN
Bontwerker - A'dam - Vakdipl. Leipzig
J. Luykenstr. 76, Tel. 28682, Giro 301276
Prachtige collectie ZILVERVOSSEN, BONTMANTELS NAAR MAAT PELLERINES, Repareeren, Moderniseeren
zaak van vertrouwen

Haarden, Haardkachels, Salamanders en Kook-kachels
KEUZE UIT MEER DAN 60 MODELLEN
groote voorraad in Gasfornuizen en comforen, Electr. Kachels en kookplaten
TH. v. d. PARRE
2e Hugo de Grootstr. 13 - Telef. 82456
AMSTERDAM

JODENBESTRIJDERS IN NEDERLAND
Bestelt uw
RADIO
bij een geestverwant
Brieven Bureau „De Misthoorn"

MEUBELEN COMPLETE WONINGINRICHTINGEN GROOTE VOORRADEN LAGE PRIJZEN
huis en haard
120 MODELKAMERS
HEERENGRACHT 500 VIJZELSTR 77 A'DAM
TEL 31215

ZEER BELANGRIJKE OPENBARE VERKOOPING.

Opnieuw zal ik in opdracht van den WelEd.Gestr.Heer Mr. E. TH. A. HERMANS, in diens hoedanigheid van Liquidateur der Vrijmetselarij voor de Provincie Noord-Holland, overgaan tot het houden van eene openbare verkooping en wel op

MAANDAG, 31 MAART 1941, des voormiddags te HALF ELF UUR

in de benedenzalen van het gebouw van het Groot-Oosten aan de Vondelstraat 39—41 te AMSTERDAM.
Onder meer worden ten verkoop aangeboden:

Tafels, stoelen, loopers, linoleum, vitrage- en overgordijnen, ijzeren ledikanten, schilderijen, vloerbedekking benedenzaal, 5 piano's (Eitter en Winkelmann, Janowsky, Jörzey, Remo à Paris en Bücher à Paris), 5 orgels (Ernst Hinkel 13-knops, Mass 15-knops, Carl Bongardt 16-knops, Organ & Co. 5-knops en H. Hinkel 17-knops).

De goederen zijn te bezichtigen op ZATERDAG 29 en ZONDAG 30 MAART 1941, des namiddags van 2—4 uur.

Deurwaarder VAN TWUIJVER, Nic. Witsenkade 6, A'dam-C.
ZEGT HET VOORT!

DEN HAAG

RUND-, KALFS- EN VARKENSSLAGERIJ
JAC. VAN DER TANG
Lieferant der deutschen Wehrmacht
Obrechtstraat 628
DEN HAAG
Telefoon 332530
Giro No.

HOE STEL IK MIJN KWARTIERSTAAT SAMEN?

HOE BEWIJS IK MIJN ARISCHE AFSTAMMING?

Een eenvoudig en afdoend antwoord op deze vragen geeft de brochure:

VAN EENEN BLOEDE

WAT MEN VERSTAAT ONDER SIBBEKUNDE
door
JURRIAAN VAN TOLL
25 cts.

Zendt ƒ0.30 aan postzegels (ƒ0.05 voor porto) aan Uitgeverij „LIEBAERT", Frankenslag 111, Den Haag en U ontvangt de brochure franco.

HECTOR's SCHOONMAAKBEDRIJF
Stationsweg 76, Den Haag
Telefoon 113505

ZIEKENVERPLEGING DUINRUST
voor Chronische, Rustbehoevende en Herstellende Patiënten
Telefoon 551207
DEN HAAG — Statenplein 21

Kameraden „NATIONAAL" voor .....
Uw verzekering voor Vrij Dokter-Apoth. en/of Ziekenhuis-, Operatie en Bijkomende kosten-, Brand-, Inbraak-, Molest-, Glas-, Ziekte en/of Ongevallen-, Leven-, Begrafenis-, Ziekenfonds en... alle andere Verzekeringen.
„Nationaal", de Heemstraat 214 's-Gravenhage — Telefoon 334642
Actieve Vertegenwoordigers gevraagd

KOSTER & LUITENS
Geraniumstraat 3 — DEN HAAG
Telef. 332645—338696
LOODGIETERS EN SMEDEN

Hotel-Café-Restaurant „BRISTOL"
Stationsweg 46 — 's-Gravenhage
Het aangewezen adres voor de kameraden
Kamers met ontbijt vanaf ƒ 2.—
Prima keuken

Das Haus der guten Küche
Der Biere und Weine
DEN HAAG - Heerengracht 18
Tel. 11.46.93 Inh. G. W. Scherer

N.V. JAN SPIERDIJK
Oudste adres voor
MEUBELEN
Groote Markt 20
hoek Luth. Burgwal
Tel. 116520 — DEN HAAG
SALON-, HUIS- en SLAAPKAMERS

STEUNT HET „NATIONAAL ORKEST"
Het eerste Arische Orkest in Nederland
door storting op postrekening 121354 ten name van
H. C. J. NIJBACKER Jr.
Berkenbosch Blokstraat 25
Scheveningen
Begunstigersbijdrage
minimum per jaar Fl. 1.—

Rust- en Herstellingsoord „Nieuw Rijksdorp"
onder toezicht van Dr. en Mevr.
HERS — Berkheistraat 40
WASSENAAR — Telefoon 3204
Baden — Inwikkelingen
Arbeidstherapie (tuinarbeid, weven enz.)

Steunt ons Blad!

KAMERAAD(SKE)
Sluit toch Uw verzekering voor vrij-Dokter-Apoth. en/of Ziekenhuisverpl., Operatie en bijkomende kosten bij ....
„NATIONAAL"
's-Gravenhage — De Heemstraat 214
Telefoon 334642
ALLE VERZEKERINGEN

Uurwerken, Modern en Antiek
Reparatieinrichting
A. BOERSMA — DEN HAAG
Frederikstraat 70 — Telefoon 114999

Lederen Kleeding Specialisten
(16 jaar ervaring)
Atelier G. v. d. WAL
Stationsweg 50 — DEN HAAG

Techn. Bur. W. L. Oolgaard Snijder
van Slingelandtstraat 205
Den Haag — Tel. 552034
Electrische en Sanitaire Installaties

SPECIAAL DUITSCH BROOD

G. NEERVOORT
Jaarsveldstr. 190, T. 392619, Den Haag

Gebr. [illegible] Mzn.
MERK MB
Aardappelen-, Groenten- en Fruit-Export naar Duitschland
RIJSWIJK Z.-H. — Geestbrugweg 22
Tel. Haag 118648—779130
Telegr.-adres: Mercurius - Rijswijk Z.-H.
SPECIALITEIT IN SCHORSENEEREN

ARNHEM

Wegenbouw Materialen
Steenslag
Hoogovenslakken
Waterbouwsteenen
Zand en Grint
Bestelt U bij
Nr. 115 KRINGHUIS ARNHEM

F. A. J. PETERS - ARNHEM
KASTANJELAAN 10 — Tel. 21071 — Giro 110780
Uniformen: P.O. - W.A. - MOT.-W.A.
Waterproof Overjassen - Koppels
Zwarte Hemden - Dassen
ALLE DISTINCTIEVEN
Uitsluitend eerste klas maatwerk
Leverancier funct. Hoofdkwartier

Voor al uw drukwerk een goed adres?

Verkrijgbaar op vertoon van LIDMAATSCHAPSKAART 1941 aan Kringhuis Arnhem

---

LEIDEN

BOUW- EN AANNEMERSBEDRIJF „KAAY"
Voor alle groote en kleine bouwwerken
LEIDEN
Hoogewoerd 99 — Telefoon 22536